

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ VE EZİLEN HALKLARI BİRLEŞİN!

İşçi Köylü Kurtuluşu

TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ/MARKSİST-LENİNİST MERKEZİ KİTLE YAYIN ORGANI

Özel Sayı 132 * KASIM 2018

KOMÜNİST-DEVİRİMCİ ÇİZGİDE ISRAR VE MÜCADELE, TOPYEKÜN SALDIRI ABLUKASINI DAĞITACAKTIR!

Faşist diktatörlük, bir yandan ekonomik-politik kriziyle boğuşurken diğer yandan başta devrimci-demokratik güçler olmak üzere halk yığınlarına yönelik çok yönlü ve boyutlu saldırılarla bu krizini yönetmek ve süreci en az hasarla atlattırma istemektedir. Faşizmin topyekün saldırı süreci Kürt Ulusal Hareketi'nde odak noktasını bulurken, bunun yanında silahlı mücadele yürüten ve özelde gerilla mücadelesine karşı da bir imha ve yok etme biçimine bürünmüştür. Kürt ulusal haklarına yönelik faşist, işgalci ve saldırgan politikası ve şovenizm kampanyaları ile kitlelerin bilincini parçalamak, bu zehirle tüm gerici politikalarını hayata geçirmek istemektedir.

"Biz geçici olanların tersine kaldığımız
yerden devam ediyoruz"

Şahverdi'den Mercanlar'a;
Başegmezliğin, Direnişin ve Teslim Alınmazlığın Destanı Kanla Yazılıyor!

İçindekiler	Sayfa 2
Komünist-Devrimci çizgide ısrar ve mücadele, topyekün saldırı ablukasını dağıtacaktır	Sayfa 3
“Biz geçici olanların tersine kaldığımız yerden devam ediyoruz”	Sayfa 6
Her bahar doğa yeniden canlanacak sizinle.....	Sayfa 10
24-28 Kasım... Bir Direniş Destanı.....	Sayfa 17
Faşizmin Ablukasını Dağıtacağız, Halk Savaşını Yükselteceğiz.....	Sayfa 22
Şahverdi'den Mercanlar'a; Başegmezliğin, Direnişin ve Teslim Alınamazlığın Destanı Kanla Yazılıyor!.....	Sayfa 25
Hizbin Dersim Hikayesi, Nasrettin Hoca Misali; “Ya Tutarsa”	Sayfa 28
Altı Karaca Islıklarıyla Yol Aldı, Mercanlar'dan Yıldızlara Doğru.....	Sayfa 32

İşçi Köylü Kurtuluşu'nu Oku, Okut!

KOMÜNİST-DEVİRİMCİ ÇİZGİDE İSRAR VE MÜCADELE, TOPYEKÜN SALDIRI ABLUKASINI DAĞITACAKTIR!

Faşist diktatörlük, bir yandan ekonomik-politik kriziyle boğuşurken diğer yandan başta devrimci-demokratik güçler olmak üzere halk yığınlarına yönelik çok yönlü ve boyutlu saldırılarla bu krizini yönetmek ve süreci en az hasarla atlatmak istemektedir. Faşizmin topyekün saldırı süreci Kürt Ulusal Hareketi'nde odak noktasını bulurken, bunun yanında silahlı mücadele yürüten ve özelde gerilla mücadelesine karşı da bir imha ve yok etme biçimine bürünmüştür. Kürt ulusal haklarına yönelik faşist, işgalci ve saldırgan politikası ve şovenizm kampanyaları ile kitlelerin bilincini parçalamak, bu zehirle tüm gerici politikalarını hayata geçirmek istemektedir.

Politik Krizin Kliklerdeki Vurgunu

Türk hakim sınıfları; bölge politikaları, emperyalistler arası çelişkilerden faydalanma siyaseti ve klik çatışmaların yarattığı keskin kriz ortamı, ekonomik-siyasi kriz girdabında ve bunları yönetme biçimi ile tam bir sürüklenme hali ve belirsizlik içindedir. Özellikle emperyalist çelişkilerden faydalanma siyasetinde kaşıkla aldığını kepçeyle vermek zorunda kalmakta, bölge politikasında Kürt düşmanlığıyla keskinleşen ama esasta büyük hedeflerini parçalayan sonuçlarla karşı karşıya kalmaktadır. Egemen sınıflar arası çatışma ortamı ise durulmak bir yana, politik krizin derinleşmesine paralel olarak keskinleşmektedir.

Bu noktada ittifaklar, bağlaşıklar muazzam bir dinamizm ve oynaklıkla yer değiştirmekte, en ufak gerginlikler küçük çaplı krizlerle yüzünü göstermektedir. MHP-AKP kliği Tayyip önderliğinde, Kürt düşmanı politika ve bölgesel saldırganlıkla can suyunu alırken, bu ittifakın içindeki çatlaklar bir dizi politik gelişmede kendisini kaçınılmaz olarak yüzeye vurmaktadır. Henüz bu çelişkilerin yönetilebilir bir karakteri olsa da, Kürt meselesinde ve bölgesel gelişmelerdeki, iç politika ve toplumsal çelişkileri yönetmede en ufak oynamalarda krizin tüm semptomları kendisini göstermektedir.

Bu kliğin pastadan pay kapmada ciddi sorunlarla yüz yüze olduğu yerel seçim ittifakı tartışmasında apaçık ortaya çıktı.

Ancak birbirine mahkum olan ve Türk hakim sınıflarının "varoluşsal" krizinin kaynaştırıcı çıkar ortaklığı, bu kliğin krizler karşısında direncini arttırmaktadır. Bunun nereye kadar ve ne kararlılıkla sürdürüleceği ise belirsizliklerle doludur.

Hakim sınıf kliklerinden CHP-İyi Parti ise güç dengelerinde hala belirleyici noktaya gelebilecek bir düzeyde değildir. Dağınık, sistemsiz ve çelişkileri yönetmede "güven" veren bir konumlanış içine girememektedir. Var olan faşist politikaları daha iyi icra edeceğine dair mücadele ve çabası, toplumsal karşılığı olmayan, aynı zamanda emperyalistler ve egemen sınıflar için şimdilik dayanak noktası haline gelebilecek bir "umut" olarak görülmemektedir. Basit bir yedek güç ve aynı zamanda çeşitli biçimlerde ve siyasal karakterde kendini gösteren muhalif ve toplumsal tepkinin çekim merkezi olma rolü icra etmektedir. Bu, kuşkusuz bir politik dizayn ve belirlenmiş iş bölümünden çok sınıfsal tutum ve konumlanışla ilgilidir. Egemen sınıfların "varoluşsal" krizine karşı kendisini bir sigorta olarak tutan bir tutum söz konusudur. Bunun dışına çıkacak dinamikleri eritmek, mas etmek ve sindirmekle sorumluluk belirlenmektedir.

Var olan topyekün saldırı egemen sınıflar açısından koşulların bir zorunluluğu, ihtiyacı ve kaçınılmazlığı olarak çıkmaktadır. Kürt meselesinde barış ve uzlaşma ile elde edilemeyen sonuçlar şimdi egemen sınıfları baskı, şiddet, işgal ve ağır bir savaş tercihine getirmiş ve Kürt hareketini bu şekilde istediği politik iklime getirme sürecine itmiştir. Ancak şiddet ve savaş politikası kuşkusuz yeni koşullar ve dengelerin aranmasını amaçlarken, bunun ortaya çıktığı durumda belirsizlik ve yeni oluşacak dengelerin ne olacağı bilinmez hal almaktadır. Verili koşullarda hakim sınıfların odaklandığı amaç Kürt hareketini ve diğer tüm toplumsal muhalefet dinamiklerini hareketsiz kılmak, bastırmak ve istediği politik koşulların sağlanmasını kolaylaştırmaktır. Bu durum ise yeni bir yönetme zorluğu getirmekte, çelişkileri boyutlandırmakta, hak ve özgürlük mücadelesinin daha güçlü mayalanmasına zemin sunmaktadır.

Topyekün saldırı ve imha süreçlerinin uzun bir dönem boyunca aynı doz, şiddet ve boyutta sürdürülmesi çok kolay bir durum değildir. Faşist karaktere sahip, baskı ve şiddet politikasını sürekli bir şekilde kullanan bir devlet için dahi topyekün saldırı ve imhanın özel ve özgün bir yapısı ve süreci vardır. Krizin derinleşmesi, bu saldırı ve yönelimin destek güçlerinin zayıflaması, yönetilmesinin zorlaşması, sonuç alınmasının uzaması ise yeni politik dengelerin habercisi niteliğinde olacaktır.

Politik Kriz, Yatay ve Dikey Biçimde Yayılıp Derinleşiyor

Türk egemen sınıfları Suriye ve Rojava politikasında ABD ve Rus emperyalistleri arasında bir pinpon topu gibi gidip gelmekte, kurulan oyunun bir aracı olarak rol üstlenme peşindedir. Bir yandan bu emperyalistlerin icazetiyle Efrin’de işgale girişirken, diğer yandan cihadist güçlerin temizlenmesinde Fırat’ın batısında Rusya’ya omuz vermekte, ABD ile Fırat’ın doğusunda pazarlık gücünü bu şekilde arttırmaya çalışmaktadır. Bu yaklaşımlarındaki temel eksen ise Kürt ulusal kazanımlarının tırpanlanması ve mümkün ise yok edilmesidir. İdlib ve Minbiç politikaları emperyalistlerden belli pazarlıkla kotarılmaya çalışılan politikalarlardır. Özellikle askeri hamlelerdeki “başarılar” ve emperyalistlerin son kertede ezilen uluslara düşmanlık politikası ve ezen ulus lehine dümeni kıran yönelimi, Türk hakim sınıfları için lehine olacak koşullardır.

Rusya’nın Suriye egemen sınıfları lehine Kürt düşmanlığına, ABD emperyalizminin uşağı Türk egemen sınıfları lehine Kürt düşmanlığına dümeni kırma zemini ve de bölge politikalarının emperyalistler açısından uzun vadeli ve büyük resme odaklı yaklaşımı faşist diktatörlük için

kısa vadeli taktik kazanımlara izin vermektedir. İçerde tüm toplumsal kesimleri sindiren ve “dikensiz bir gül bahçesi” yaratmaya odaklı geçici başarıları ise onlar için olanakların ve etki alanının genişlemesine neden olmaktadır. Ancak son tahlilde faşist diktatörlük bölge politikalarını ve özelde bölgesel çaplı Kürt meselesini ve dinamiklerini dizayn edecek ne çap, ne kapasite, ne sermaye birikimi, ne politik etki ne de bir vizyon ve çekim merkezi olma özelliğine sahip değildir. Kendisi için mahkum olmaya zorunlu, belirlenen konuma hızla demirleme koşullarını daha güçlü örgütlemektedir. Şu aşamada emperyalist güçlerin belirlediği tüm sınırları zorlama, o sınırları kendi lehine aşma politikası izlemekte, bunu izlerken de agresif ve yer yer sert tutumlar almaktadır. Bunun ise bağımlı ekonomik-siyasal yapı gerçekliğinde orta ve uzun vadede karşılığı lehinde değil aleyhinde olacaktır. İşgal ve ilhak ile genişleyen alanı, politik anlamda daralmakta, emperyalistlerin yeni hamleleri onun bu çelişiklere dayanma zeminini sınırlamaktadır.

Topyekün Saldırıya Karşı, Devrimci-Komünist Bir Kutup Oluşturma Zorunluluğu

Türk hakim sınıflarının boğulması için kendi bataklığını sürekli beslediği bu koşullarda, özellikle silahlı mücadele ve özelde gerilla mücadelesine karşı yürüttüğü imha savaşı ve topyekün saldırı süreci oldukça anlaşılırdır. Zira işçi sınıfı, emekçiler, Kürt ulusu, ezilen inançlar ve milliyetler açısından ekonomik-sosyal-siyasal çelişikler ve özgürlük istem ve taleplerini sağlayacak koşullar oldukça güçlüdür. Bu çelişiklerin öfke ve kinle birikmiş hali faşist diktatörlüğü endişelendirmektedir.

Bu bağlamda bu dinamiğin devrimci özneye, zora dayalı mücadele biçimiyle buluşması onlar için felaketin başlangıcı, ezilenler için ise bağlandığı zincirlerin parçalanması anlamına gelmektedir. Verili koşullarda kitlelerin örgütsüz, dağınık ve muhalif siyasi çizgilere yönelik güvensizliği egemen sınıflar için ciddi bir dayanak noktasıdır. Bu dayanak noktası bir yandan da reformist ve tasfiyeciler tarafından sürekli beslenmekte, tahkim edilmeye çalışılmakta, saldırılara karşı kitlelerin direniş ve direnç noktaları yaratması

yöneliminde, parlamenterist ve sistem içi alternatiflerle, umut ve beklentilerin dağıtılmasına neden olmaktadır. Sistemden kopuşu örgütleyecek ve zorlu bir sürece doğru hamle yapacak gerçek kurtuluş politikası yerine, sabır-metanet ile direnme ve barış-uzlaşma koşullarının oluşmasını beklemesi salık verilmekte, bu siyasal çizgi var olan koşullarda bir umut olarak sunulmaktadır. Kuşkusuz bu sistemleşmiş ve düşman bilincinin kırıldığı bir sınıfsal ve siyasal tutumdur. Umudu ve beklentiyi egemen sınıfların hakim kliği Tayyip-AKP'nin zayıflamasına ya da Kürt meselesinde yeni bir "çözüm, uzlaşma" zemininin yakalanmasına kodlamıştır. Kitlelerin bu kodlanmanın yer yer peşinde sürüklenmesi söz konusu olsa da umutsuzluk bu yönelimle inşa olmakta ve gerçekleşmektedir.

Buna karşı kesin ve kararlı bir çizgi önemlidir. Güncel politik gelişmelerde, bu çizginin geniş kitlelerde bir sahiplenmeye dönüşmesi, bir kutup olarak şekillenmesi hemen beklenmemelidir.

Bugün partimizin örgütlemeye, ısrar ve kararlılıkla inşa etmeye çalıştığı bu devrimci çizginin sosyal-politik yaşamda karşılık bulması aynı zamanda kendi örgütsel hattında da inşa bulmasıyla ilgilidir. Partimiz sağ tasfiyeci çizginin saldırısı altından yeni çıkmıştır. Bu saldırının tüm izleri ve tahribatları örgütsel düzeyde olmasa da ideolojik-politik ve düşünsel bazda etkilerini korumaktadır.

Bu tahribatı giderecek süreç ise hala devam etmektedir. Bu tahribat düşman bilincinde kırılma, uzlaşmacılığın bir örgüt kültürü olması, çizgide kararlılık ve sebat, sınıf mücadelesini bir tarihsel süreç olarak kavrama ve taktik politikaların stratejik hatta hizmetkar olma zorunluluğunu bilince çıkarma noktasında eksiklikler ve kırılmalar olarak yaşanmaktadır. **Genel tasfiyeciliğin ve sağcılığın parti içinde bir kimlik ve sistematik kazanarak boy vermesi ve bir mücadele süreci örgütleyerek partiyi kuşatması küçümsenerek bir mesele değildir.**

Bu yüzden partideki tüm etki ve yansımalarına karşı kesin ve net bir uyanıklık ve bilinç oluşturulması elzemdir. Bu kavranmadığı takdirde devrimci çizgide, komünist hatta ısrar

ve sebatın örgütlenmesi kolay olmayacaktır. Örgütsel çalışmada Bolşevik tarzın, düşünce sistematığında diyalektik tarihsel yöntemin, çelişkileri karşılama ve çözmede Maoist bilincin, doğruları savunmada yalnız kalsak da cüret ve ataklıkta kararlı olmada kat edeceğimiz, etmemiz gereken mesafeler vardır.

Bugün düşmanın imha saldırısına karşı partimizin gerilla güçlerinin çizgide sebatı, can bedeli duruşu tarih sayfalarına yazılmaktadır. Son üç yılda partimiz 25 şehit verme pahasına, çizgisindeki kararlılığın altını çizmiştir. Ancak bu tarih sayfalarına yazılmakla kalmamakta; bir bilince, kuşanmışlığa, hamleye ve parti ve savaş kaçkınlığına karşı partili ve devrimci duruşun harcı olmaktadır, olmalıdır.

Halk savaşında ısrar, gerilla savaşında ısrar, komünist çizgi ve hatta ısrar; şehitlerimizin kararlı duruşunda, düşmanı kavrayış pratiğinde, ülke devrimine odaklı bilincinde somutlanmaktadır.

Partimiz genel siyasi çizgisinde kararlı duruşu, güncel politik gelişmeler karşısında aldığı tutum, taktik politikaları şekillendirme yaklaşımı, ilkesel meselelerde konumlanması ve diğer tüm çelişkileri çözme yöntemiyle netleşme hattında yürüyen bir kutup olma yolunda ilerlemektedir. Kamuoyunu belirleyen, işçi sınıfı, emekçiler, Kürt ulusu ve ezilen inançları etki altına alan genel eğilim ve siyasal şekillenişe karşı, devrimci bilinç ve komünist tutumuyla sürecini örgütleme derindedir. Çelişkilerin eğilimi ve yönünü yakalama ve kitleleri o yöne doğru bilinçlendirme ve şekillendirme peşindedir. Bu noktada ısrar, kararlılık yanında umutlu bir şekilde yönelimine güvenmektedir. Zira kimilerine göre "marjinal", kimilerine göre "dogmatik", kimilerine göre "dinozor", kimilerini göre "sol sekte" olarak nitelenen genel siyasi çizgisine ve rehberi olan MLM'ye sıkıca sarılmaktadır. Bu şekilde sürecini örgütleyecek, devrimci çizgisinde kararlılıkla durmayı başaracaktır.

Başarmaya tarihsel olarak yazgılı olduğunun bilinciyle hareket edecek, nesnele uyumlu komünist-devrimci özne rolünü oynayacaktır. Bunu gerçekleştirmekte kararlıdır, ısrarlıdır.

“Biz geçici olanların tersine kaldığımız yerden devam ediyoruz”

Gerilla alanındaki “geçici yol arkadaşlarımızın” son hamleleri ve devamındaki pratikleri bizler açısından oldukça öğretici oldu. “Kötü öğretmenlerimiz” bize bu süreçte, partiyi, örgütü korumayı, örgütlü yaşamın gereklerini; bir devrimci açısından partiye, yoldaşlara, halka bağlılığın önemini bir kez daha hatırlattı(!) Yaşananların, tartışmaların bu kadar açık yürütüldüğü, buna rağmen birçok manipülasyon, dedikodu ve bilgi kirliliği ile partiye, devrime, mücadeleye olan inancın yıpratılmaya çalışıldığı bir sürecin içinden geçtik/geçiyoruz. Şimdiye kadar savaşın içinde bulunduğu zorunlu koşullardan da kaynaklı bu tartışmaların genelde dışında kaldık. Süreç içinde partimizin aldığı kararları ve açıklamaları esas alıp, yolumuza çıkan engelleri aşarak “işimize baktık!” Ancak gelinen aşamada gerilla alanının, şehit yoldaşlarımızın, dedikodularla kaçkınlıklarına malzeme yapıldığı pratiklere şahit olduk.

Burada tüm yaşananları uzun uzadıya aktarmak isterdim. Ancak buna hem imkan yok hem de gerekli değil. Burada sadece alanımızda hizip örgütleyerek silahları toprağa gömüp, savaş alanından kaçanların ibret verici birkaç öyküsünü anlatacağım. Gerisi herkesin kendi takdiridir.

“Geçici Komser”, belli hesaplarla geldiği gerilla alanında istediğini elde edemeyince Aliboğazı’nda 12 yoldaşın şehit düştüğü operasyondan sonraki baharda “alandan nasıl giderim”in hesabını yapmaya başladı. Malum, işler zorlaşmıştı. Düşman elindeki tüm olanaklarla üstümüze geliyordu. Gerillanın görece “rahat” günleri geride kalmıştı. Örgütümüzün neredeyse en deneyimli-iş bitirici kadrolarının çoğu şehit düşmüş, sayımız da görece azalmıştı.

Partide de işler iyi gitmiyordu. Bir “kurtarıcıya”, bir “kahramana” ihtiyaç vardı(!) Etrafına baktı. Böyle birini göremedi(!) Savaşçı yoldaşları hesaba katmaya bile gerek yoktu onun için...

Alınan kayıpların ardından örgütü toparlamak, savaşın önümüze çıkardığı yeni sorunları pratik içinde çözmeye çalışmak, tüm bu süreç içinde partiyi örgütlemek vb. bütün bunlar, öyle kolay değildi. Ve oldukça uzun bir zaman alırdı. **Ayrıca sadece yazarak ve konuşarak Halk Ordusu’na önderlik edilemeyeceğini de kısa süren gerillacılık yaşamından öğrenmişti.**

Bunun için her türlü zorluğa katlanmak, yaralarımızı sarıp, olanaksızlıklara rağmen yürümeye devam etmek gerekirdi. Bir savaşın içindeydik. Düşmanımız vardı. Ve yaşananlar savaşın doğasında vardı. Bir yandan da partinin başına geçip onu doğru yola koyacak bir “kahraman” eksikliği kendisini her yerde hissettiriyordu(!) Bunu “esas” alanda “partinin merkezi görevinin icra edildiği alan” da yapmak, maalesef aklına gelmedi(!) Daha doğrusu işine gelmedi. Sürekli “batıdakilerin bana ihtiyacı var” deyip durdu. Gerçekten de batıdakilerin ona ihtiyacı vardı. Çünkü belli ki onlardan da bir “kahraman” çıkmayacaktı. Nihayetinde her fırsatta reklamını yapmaktan çekinmediği 25 yıllık partili kimliğinin getirdiği sorumlulukla(!) **“partinin başına geçecek kahraman” olarak kendini gördü. Belli ki burada “harcanmaya”, buradaki “basit işlerle” ömür tüketmeye pek niyeti yoktu.**

Partideki “sayısal denge” durumu da ona güç veriyordu. Ve “kapağı yurt dışına atabilir-se” bir fırsat bulup MK üyesi olması işten bile değildi... Öyle ya partinin yarısı onu “önder” görüyordu(!). Bu sırada partideki ayrışma süreci gittikçe daha belirgin hale gelmiş, saflar netleşmişti. Tam bu sırada o vahim olayın, Nubar Ozanyan’ın şehadetinin haberini aldık. Biz, daha olayın ayrıntılarını öğrenmeye çalıştığımız sırada açıklamalar peş peşe gelmeye başladı. Ve “kahramanımız”, gereken işareti almışçasına “küçük grubuyla” birlikte “tarihe not düşmek” bahanesiyle tarih sahnesindeki yerini aldı.

Belli ki Nubar Ozanyan'ın şehadetinden çıkardığı ilk sonuç, "sayısal denge"nin bozulması ve azınlıkta kalmış olmanın verdiği dayanılmaz acıydı. Bu gerçekten de acı verici bir durumdu(!)

Hızlıca bir hizip çalışmasına girişti; ancak bu hizip çalışması, aynı hızla deşifre oldu. Grup içinde yaşanan açık bir tartışmadan sonra yanına "ikna etmeyi başardığı", mücadeleyi bırakmış ve Avrupa hayalleri kurmaya başlamış iki elemanı da alarak partiden ayrıldı. Sonrasında bu gruba .. da katıldı. Malum O da "ben iki taraftan da değilim, ... yoldaşla hareket edeceğim" diyerek kendini kurtaracağını düşündü. Sonrasında "Geçici DPK" ve "Geçici Komutanlık" imzalı açıklamalar ve hemen ardından gelen "Siyasi Komser" röportajı yayınlandı. Savaşı yükselteceklerine, şehitlerin hesabını soracaklarına yeminler edildi(!) Ama aslında tüm bunlar yayınlanırken Avrupa'ya kaçışın planlarını yapıyorlardı. Halka, şehit ailelerine, parti tabanına açık açık, yüzleri bile kızarmadan yalan söylediler. "TİKKO içinde gerçekten bir ayrışma varmış, artık iki ayrı TİKKO varmış" gibi göstermeye çalıştılar.

Baharda Çiğdem ve Nergiz yoldaşların şehadetinden kısa bir süre sonra "**sosyo-ekonomik yapının gereği olarak gerilla savaşının Dersim'de değil de Avrupa'da başlatılması gerektiğini**" öğrendik. Çünkü kahramanlarımız, ipi ilk göğüsleyenler olarak bu kez orada sahneye çıkmış, bilmem kaç yıllık partililiklerinin, bilmem kaç yıllık gerillacılıklarının reklamını yapar olmuşlardı.

Onlar, bunları yapa dursun, biz aslında sadece partimizin tarihinde birçok kez izlediğimiz bıktırıcı bir filmin kötü bir kopyasını izliyorduk, o kadar. Üstelik de bu filmlerin nasıl çekildiklerini bir dönem alanımızda eğitim veren hizbin başlarından bizzat dinlemiştik. Ve hafızamız da sanıldığı kadar zayıf değildi. Filmin son sahnesi, -oyuncular her seferinde farklı da olsa- hep aynı şekilde bitiyordu. Böylelikle bu film de aynı şekilde bitti ve biz, geçici olanların tersine, kaldığımız yerden yolumuza devam ettik.

Bir de **ibretlik bir fotoğrafın öyküsü** var. Biz yine bu baharda öğrendik ki kan-can pahasına yaratılan değerlerimiz, "intikam yeminleri" eden bu "geçici yol arkadaşlarının" üstün yüzeysellikleri sonucu düşmanın eline geçmiş. O fotoğrafı gören, öyküsünü dinleyen her yoldaşın neler hissettiğini gerillayı, gerilla alanını biraz bilen herkesin tahmin edebileceğini düşünüyoruz. Üstelik o fotoğrafta; henüz gerilla alanında olmalarından kaynaklı silahsız bırakmamak için verdiğimiz silahların yanında şu an eksikliğini her an hissettiğimiz, üzerine hesaplar yaptığımız bizim olan cephaneyi görünce öfkemiz yüz kat arttı.

Geçtiğimiz yıl bu cephaneyi almak için birçok girişimde bulunmuş, bunun için taraftarlarımızdan bağış almıştık. Cephaneyi getirmesi için kendisine de para verdiğimiz ..., cephaneyi bize vermek için bizi epeyce oyaladı. Bu kişinin hizipçilerle ilişkisi olduğunu duyduğumuzda cephane işinden haberi olan hizipçilerin bu işle bir ilgileri olduğunu düşünerek kendilerini uyardık. Kendileri bizzat "cephanenin bizim olduğunu, onunla bir işleri olmadığını, bize teslim edeceklerini" söylediler. Ancak bu teslimatı yapmak için ayarlanan randevular boş çıktı. Tek bir mermi bile alamadık.

Kısacası açıkça **dolandırıldık**. Bu cephanenin alınmasında ne "Geçici Komser"nin ve ne de ...'nın uzaktan yakından bir ilişkileri yoktu, olmadı. Aslında kendilerinin de belirttikleri gibi gerçekten de "o cephane ile hiçbir işleri yoktu." Bütün dertleri, cephanenin partinin eline geçmemesiydi. Ve bunu da cephaneyi düşmana teslim ederek başardılar. O ibretlik fotoğraf gazetesinde de yayınlandı. Herkes gördü.

Yüreğinde düşman kını, sınıf kını olan herkesin, o fotoğrafa bakıp, o fotoğrafın öyküsünü dinleyip de yüzlerce şehidimizin kanlarıyla yaratılan bu değerlerin düşmanın eline geçmesi karşısında bir tutum geliştirmesi gerekir. Düşmanın imha savaşı yürüttüğü bu koşullarda bu kırılmış, tarumar olmuş düşman bilinci, partiye olan düşmanlıkla malul bu yaklaşımla yürünecek yol, kat edilecek mesafe savaşı çizgi, komünist-devrimci çizgi dışında her yola çıkar.

Elbette ilk defa silah-cephanemiz ele geçmiyor. Ama bu basitçe, yüzeysellekle açıklanabilecek bir durum değildir. “Kahramanlarımız” silahlarını gerçek sahiplerine teslim etmek yerine, en olmayacak yere gömüp savaş sahnesini terk etmeyi tercih etmişlerdir. Filmin belki de en çarpıcı sahnesi budur. Şimdi hizipçilerin propagandasından etkilenerek o saflarda yer alanlara birkaç soru sormak istiyorum. Savaş alanında kendilerine verdikleri isim gibi “geçici” olan bu şahsiyetler, partiden ayrılırken hep “savaşı yükseltme” söylemlerine sarıldılar. İnsan ister istemez soruyor; savaşı yükselteceklerini söyleyenlerin yolu, neden Avrupa’ya çıktı? Neden bu insanlar bu kadar rahat bir şekilde “kavga kaçkınlığı”nın teorisini yaptılar? Burada bir tuhafılık yok mu?

Buraya kadar anlattıklarım tamamen gerçeklerden ibarettir. Herkesin kendisine samimiyetle sormasını istiyoruz. Peki siz bu gerçeklerin neresinde duruyorsunuz? Ya da aslında şöyle ifade edeyim. Bu “geçici yol arkadaşlarıyla” yola devam edebilecek misiniz? Attığı her adımda tasfiyeciliği örgütleyen bir anlayışın, hala parti çizgisinde ısrarlı olduğuna dair yalanlarına, manipülasyonlarına ne kadar tahammül edeceksiniz? Tarihin tekerleği kararlılıkla dönerken ve eğilim belliyken halka, devrime gönül verenlere ve Kaypakkaya çizgisine bağlı olanlara söylenen yalanlara daha ne kadar katlanmak mümkün olacak? Malum hizipten sonra parti olarak bir yandan sürecin muhasebesini yapmaya ve bir yandan da toparlanıp yola devam etmeye çalışıyoruz.

Gerilla alanı açısından da durum, partinin sürecine paralel işliyor. Biliyorsunuz, son iki yılda yirmi beş yoldaşımız şehit düştü. Örgütümüzün ve genel olarak gerilla faaliyeti yürüten hareketlerin hem sayısal olarak hem de nitelik bakımından güç kaybettiği bir dönemden geçiyoruz.

Düşman saldırıları neredeyse aralıksız devam ediyor. Biz tüm bu zorluklar içinde yolumuza devam ediyoruz.

Partiyi ve orduyu bu zorluklar içinde güçlendirmenin iddiasını taşıyoruz. Birileri tasfiyecilik ve reformizm rüzgarının kendilerini savurduğu “malum yerlerde” kahramanlık oyunu oynayarak kaçkınlardan “kahraman” yaratmaya çalışırken, **bizim gerçek kahramanlarımız, silah elde düşmanla göğüs göğüse çarpışarak şehit düşüyor.**

Sizce gerçekten de hangisi TKP/ML’dir? Sözünün arkasında duranlar, gerçekten kimlerdir? “Özü-sözü bir olmak, tutarlı olmak”, hangisinin

pratiğinde cisimleşiyor? Şehit yoldaşlarımız, partimizin kendilerine gösterdiği doğruların uğruna şehit oldular. Geride kalanlar da en az onlar kadar iddialıdır. Şimdi biz o şehit yoldaşların izinden yürüyoruz. **Kaçkınlarla kahramanlar arasındaki kalın çizgiyi ve pratiği her dürüst insan görüp değerlendirebilmelidir.** İnsan mücadeleye yaşamında çok büyük hatalar yapabilir. Ancak önemli olan, yaptığı hataları açık yüreklilikle ve samimiyetle kabul edip bunları düzeltmeye çalışmasıdır.

İşte o zaman halkın ve partinin huzurunda büyük değer ve saygınlık kazanır. TİKKO’ya katılım çağrısı yaparken **“kimseye ne şan, ne şöhret, ne mevki-kariyer, ne de başka bir şey vaat ediyoruz; herkese yalnızca mücadele etmeyi ve halka hizmet etmeyi vaat ediyoruz”** dedik hep. Şimdi aynı çağrıyla hizipten, tasfiyeci, reformist, gerçek dışı propagandalardan etkilenenlere partiye dönmeleri için yapıyoruz.

Umarız bu samimi ve hesapsız çağrıya olumlu karşılık verir ve aslında olmaları gereken yerde vakit kaybetmeden yerlerini alırlar.

Son olarak birkaç şey daha söylemeden edemeyeceğim. Bu son dönemlerde buraya, bizlere ve şehitlere ilişkin yığınla dedikodu kulağımıza gelir oldu. Buradaki yönetime, şehit yoldaşlara vb. ilişkin yalan-dolanlarla örgütümüz yıpratılmaya çalışılıyor. Bütün bu dedikodulara yanıt vermeye bizim ne ömrümüz yeter ne de bunlara ayıracak zamanımız var. Kitlemizin bunlara kulak asmamasını istemekten başka elimizden bir şey de gelmez.

Bir de duyduğumuza göre “malum arkadaşlar” şehit yoldaşlara ilişkin bir kitap yayınlamışlar. Tanıtımı için de “yaşarken değeri bilinmeyip ölüncü kıymete binenlere” gibisinden bir cümle kullanmışlar. **Ellerindeki her olanağı partiye saldırmak için kullanan bu haysiyet yoksunları nerede durduklarını, ne halt yediklerini bilmeden, utanmazca böyle cümleler kurmayı devrimcilik sanıyorlar.** Biz böylesi cümleleri düşmanın literatüründen, onun psikolojik savaş argümanlarından tanıyoruz. En az on gerilla donatacak cephanenin düşmanın eline geçmesinde “emeği” olan bu savaş kaçkınlığının şimdi oturdukları rahat koltuklarından şehitlerimiz üzerinden böylesi iğrenç propagandalara başvurmalarını ibretle ve tabi ki öfkeyle izliyoruz.

Anlatacak-söyleyecek daha çok şey var. Ancak dediğim gibi bu kadarının yeterli olduğunu düşünüyorum.

**Dersim’den bir gerilla
Ağustos 2018**

Her bahar doğa yeniden canlanacak sizinle...

Tarihte onlar için çok şey söylendi. Çok şey yazıldı. Kimi zaman "isyancı", kimi zaman "serüvenci" oldu adları... Savaşçı, partizan, devrimci, gerilla... Her dönem farklı dillerde, farklı şekillerde ifade edilseler de amaçları hep aynıydı; dünyayı değiştirmek, sınıfsız ve sınırsız bir dünya yaratmak. Bunun için sömürü var olduğundan beri yollara düştüler, önlerine çıkan engelleri bir bir aşarak umut taşıdılar belki de yüzlerini bile görmedikleri insanlara. Bu umut uğruna sayısız bedeller ödendi, dünyanın her yerinde. Hala da ödeniyor. Ve gelecek, bu bedeller üzerine yükseliyor.

Onlar da bu yolculuğa Türkiye topraklarından kan can katan gerillalardı. Sırtlarında ezilenlerin umudunu taşıyorlardı. Kendilerinden öncekiler gibi zorlu yollardan, dar patikalardan zirvelere yürüyorlardı...

O gece ay ışığı yoktu, yalnızca Mercan yıldızları yollarını aydınlatıyordu. Her birinin kendi yıldızı, kendi rengi vardı, düşleri bu yıldızlarda gizliydi... Son yıllarda düşman aralıksız saldırıyor, gerillayla halkın bağlarını koparmaya, gerillayı soluksuz bırakmaya çalışıyordu. Gerilla ağır kayıplar vermişti. Ve her kayıpta mücadeleye daha sıkı bağlanmış, intikam yeminlerini tazelemişlerdi. Her biri omuzlarındaki sorumluluğun farkındaydı.

O gün de yine zorlu bir göreve çıkmışlardı. Görev riskliydi. Hiçbiri tereddüt etmedi. Gülerek, şakalaşarak çıktılar yola.

Grubun öncüsü Yusuf ve Yetiş yoldaşlardı. Emniyetler açık, eller kabzada yürüyorlardı. Olası bir düşman saldırısına karşı hazırlardı. Saldırı olursa ilk onlar göğüsleyecek, diğer yoldaşların güvenliğini onlar alacaktı. Geride kalan grup ise zamanı gelince Taylan yoldaşın komutasında harekete geçecekti.

Yürüdüler sessiz, yerine getirecekleri görevdeydi akılları.

Yürüdüler sessiz, önlerinde kurulan pusudan habersizdi hepsi. Gecenin karanlığı, en koyu halindeydi. Düşman günler öncesinden hazırlık yapmış, pusu kurmuştu yollara...

En yoğun duyguların yaşandığı yerdir gerilla. Savaşı da mücadeleyi de en keskin burada yaşarsınız. Yaşadığınız bütün duygular hemen yanınızdakilere geçer. Çünkü mutluluk da acı da en yoğun burada paylaşılır. Kaygı, endişe, özlem, hasret, umut; aklınıza gelen insana dair ne varsa en yoğun burada, savaşın orta yerinde yaşanır. O gün de öyle bir gündü... Yaşam içindeki bütün tartışmalar, kırgınlıklar, kızgınlıklar unutulmuş, her şeyi içinde barındıran yoldaşlık duygusu sarmıştı hepsinin yüreğini. Yoldaşlarına, örgütüne, halkına bağlılığı şimdi hepsinin yüreğindeki en yoğun duygu. Paylaşılan da buydu gecenin sessizliğinde...

Yollarına kurulmuş tuzaktan habersiz emin adımlarla karanlıkta ilerlerken, düşman çemberinin içine girmişlerdi. Yayla yerine geldiklerinde pusuyu fark eden Yusuf yoldaş, hemen silahını ateşlemiş, silah seslerinin karanlığı parçalamasıyla diğer yoldaşlar da hemen mevzilenmişlerdi. O andan sonra tek bir şeye; diğer yoldaşlarının çemberin dışında kalmasına ve yaylada bulunan köylülere zarar gelmemesine kilitlenmişlerdi. Ve bunun için son mermilerine kadar çatışmaya... Görev netti, silah sesleriyle gelen talimat alınmıştı. Düşmana sıktıkları mermiler bu talimatın yerine getirilişinin işaretiydi. Silah seslerini duyan diğer gruptaki yoldaşlar da hemen mevzilenmişlerdi. Komutan Taylan yoldaş hiçbir kararsızlık yaşamadı. Pusuya düşen yoldaşlarını çemberin dışına çıkarmak için hemen konumlandırdı grubunu.

Ve o andan itibaren vadiyi parçalayan silah seslerinde yoldaşlığın, dayanışmanın, direnişin en güzeli yaşanıyordu.

Mercanlar bir kez daha şahitlik ediyordu Partizanlar'ın direnişine. Dağlar bir kez daha TİKKO'cuların geceyi yırtan slogan ve silah sesleriyle yankılanıyordu.

Düşman sabaha kadar süren bu çatışmada kendi kayıplarına dair herhangi bir bilgi vermedi daha öncekilerde olduğu gibi. Ama arazi resimleri, sonradan cenazelere yapılan işkenceler, çatışmanın sonucuna dair de ipuçları veriyordu. Bahardan beri köylülere yapılan baskılar, yoldaşların fotoğraflarını göstererek tehditler savurmaları, yoldaşların bölgedeki etkinliğinin düşmanı nasıl rahatsız ettiğini gösteriyordu.

Şimdi kim söyleyebilir onların öldüğünü...

Düşmanın çatışma sonrası çektiği arazi fotoğraflarından gördük onları son kez. Çok şey ifade ediyordu o fotoğraflar bizler için, onları tanıyanlar için. Direnişi, inancı, yoldaşlığı, dayanışmayı, bağlılığı...

Yusuf yoldaşın yüzündeki gülümsemeye neden olan şey; son görevini yerine getirmiş olmanın huzuru ya da yoldaşlarıyla omuz omuza çarpışmış olmanın ve düşmana kayıp verdirmenin haklı gururu ve onuruydu. Yine bir eli silahının el kundağında diğer eli tetikte olan Taylan yoldaşın yukarı kalkık bir şekilde kalan elleri son nefesine kadar düşmana sıkılan mermileri ifade ediyordu. Bütün bu fotoğraflar bir devrimcinin yaşamına sıgdırdıklarının resmiydi.

Ve nereden gelirse gelsin bir görevin sonunda ölümü gülerek, direnerek karşılamanın resmiydi. Onca teknik üstünlüğüne, topuna tüfeğine güvenerek güç gösterileri yapan devletin gücü değildi orada yaşanan. Bunca askeri yığınağın karşısında teslimiyeti değil göğüs göğüse sabaha kadar çatışarak direnişi seçen gerillaların gücüydü.

Tasfiyeciliğin, kavga kaçkınlığının devrimci saflarda kol gezdiği bu süreçte direnişe dair, mücadeleye dair, savaşa dair her pratik çok değerlidir. İhanet de direniş de iç içe yaşanır böylesi süreçlerde. Bu süreçler turnusol kağıdı gibidir. Kendi gerçekliğiyle yüzleşmeni sağlar. İdeolojik olarak sınanma süreçleridir aynı zamanda. Daha fazla görev alma, elini daha fazla taşın altına koyma süreçleridir. En yeni yoldaştan en eskisine sıkı sıkı kenetlenme; partiye, devrime, mücadeleye sahip çıkma süreçleridir. Ancak tam da böylesi süreçler çelişkinin, sınıf mücadelesinin içte de en keskin yaşandığı süreçlerdir. Mercan'da şehit düşen yoldaşlar da sürecin zorluğunun bilincindedilerdi. Kendi pratiklerinin karşısında duran ideolojik duruşu iyi tanıyorlardı. Çünkü bu duruş da başka bir sınıfa aitti.

Düşmanın saldırganlığının arttığı, savaşın tekrar yükseldiği süreçte, partimizin yaşadığı örgütsel kriz sürecini fırsat bilerek bir hizip faaliyetiyle ordu ve parti saflarında bozgunculuk pratikleriyle kopanların, bu duruşuyla mücadele edilmesi gerektiğini biliyorlardı. Şehitler vererek en ağır bedellerle karşıladığımız bu süreçte yaşananlar, yoldaşları hedeflerimize daha fazla yöneltti. Söz değil eylem zamanıydı. Çünkü savaşın yüksek sesle "kavga", "mücadele", "savaş" sözleriyle değil de sadece pratikte yürütüleceğinin farkındaydılar. Bunu defalarca kendi pratiklerinde gördüler, öğrendiler.

O yüzden fazla söze gerek duymadılar. Yürüdükleri yola devam ettiler. Silahları düşmana teslim edip, dağları terk ederek Avrupa yollarına düşüp oradan savaş çağrısı yapanlara en iyi yanıtı; savaşın tam orta yerinden partiyi göz bebekleri gibi koruyarak verdiler. Tarih iki pratiği de yazdı. Halk iki pratiği de gördü. Ve gelecek; canları pahasına partiyi, devrimi koruyan yoldaşlarımızın pratiği üzerinden yükselecek.

Ölümlerden bahseder Mao yoldaş, Tay dağı kadar yüce ölümlerden. Onların ölümleri de bütün dağlar kadar yüceleşti. Ve güneşin kızılığında dağların gölgesi ovayı kapladığında onlar da halkın yüreğinde en güzel yerlerini aldılar.

Onlar bizim varlık sebebimiz...

Şehit düşen yoldaşlarımızı daha çok anlatacağız. Çünkü onlar bizim varlık sebebimiz. Yaşamın her parçasında, her pratiğimizde onlarla var olacak, onlarla çoğalacağız. Onlarla düşmana vura- cak, onlarla yürümeye devam edeceğiz. Daha çok birlikte adımlayacağız zorlu yokuşları, dar patikaları. Birlikte derin uçurumlardan geçerken, dizlerimiz titrese bile yoldaşımızın uzattığı elden alacağız gücümüzü. Düşmana sıktığımız her mermide onların izini göreceğiz. Daha sıkı kenetleneceğiz birbirimize. Baharı yine birlikte karşılayacağız.

Güneşin karları eritmeye başlamasının, ağaçların tomurcuklanmasının, doğanın uyanışının coşkusunu hep birlikte yaşayacağız. Ağız dolusu kahkahalar atacak, yine aynı yoğunlukta düşmana olan öfkelerimizi pratiğe dönüştüreceğiz. Taylan yoldaşın “doğa harikası” olarak gördüğü ördeklerin yüzüşünü, Yetiş yoldaşın ayıya kafa tutuşunu, Yusuf yoldaşın gulik tutkusunu yine hep birlikte seyredecek, hint kekliklerinin ötüşünü, her gördüğümüzde heyecanlandığımız karacaların ıslık çalarak sürü halinde koşuşlarını hep birlikte hayranlıkla izleyeceğiz.

“Kim demiş siz öldünüz diye?” soruyor ya şair, aynı öyle; bu kadar yaşamın içindeyken ölmek olur mu hiç? Bu dağların her parçasında siz varınız. Her taş altında, her ağaç altında, her su başında izleriniz, sesleriniz var. Şimdi kim inanır öldüğünüze? Öylesine karıştınız ki bu topraklara, her bahar sizinle canlanacak doğa yeniden. Sizinle boy verecek her çeşit canlı. Ve biz sizinle başlayacağız yeni bir faaliyet dönemine...

Taylan yoldaş; yakın ama hep ileriye oldu adımları...

Taylan yoldaşı tanıyanlar onun bu dünyanın insanı olmadığını düşünürler genellikle. Biraz farklıdır diğer yoldaşlardan. Sünni Türk kökenli bir aileden gelmiştir. Ailesi, büyüdüğü ortam

devrimcilere, devrimci düşüncelere yabancısıdır. Halkı, acılarını çok fazla tanıma fırsatı bulmadan üniversiteye gitmiş, burada devrimcilerle tanışmıştır. İşte onun hikayesi tam da burada başlamıştır; yani yaşamının yönünü değiştiren, halkın acılarını tanınmasına neden olan şey, Sivas'ta üniversite yıllarında başlamıştır. Gençliğin akademik, demokratik mücadelesinde aktif bir şekilde yerini almış, komsomolda örgütlenerek çeşitli sorumluluklar almış, faaliyet sürecinde tutuklanmış, hapisaneden çıkınca mücadelede adımlarını daha da sıklaştırmıştır. 2010 yılında gerillaya geldiğinde artık yaşamı en ortasından, devrim mücadelesinin en derinlerinde ve içinde tanımaya başlamıştır

Kitlelerle kurulan ilişkilerde onların yaşadığı her sorun, Taylan yoldaşı derinden etkilemiş, onları daha yakından tanımaya çalışmıştır. Ne var ki başlarda halkın dilini anlamakta zorlanır. Nasıl konuşacağını, nasıl iletişim kuracağını bilemez. Ayrıntılı sorularıyla bazen yoldaşları bunalttığı olsa da o yılmadan sorularını sormaya devam eder, sürekli anlamaya çalışır. Her dönem kendine küçük küçük hedefler koymuştur. Kafasında hemen her konuda planlar olmuştur. Yaşama dair her şeyle ilgili kafa yorar, sürekli yeni şeyler öğrenmeye çalışır. Bunlar, kimi zaman yapacağı eylemlere dair, kimi zaman çalışmalara dair, kimi zaman yoldaşlarla ilişkilenebilir, kimi zaman çocuklarla iletişim kurmaya dairdir. Yoldaşlardan hep kendisine bir şeyler öğretmelerini ister. Bazen bu öğrenme işini çok abarttığı da olur ki bunlar çoğu zaman moral etkinliklerinde skeçlere konu olmuştur.

Öğretmek için önce öğrenmesini bileceksin anlayışını yaşamında var etmeye çalışmıştır hep. Ve hep ileriye dönük olmuştur yüzü.

Kendini özellikle askeri olarak geliştirmeye çalışmıştır. “Öncesinde silahları hiç sevmediğini ama haklı bir dava için olduğuna inandıktan sonra silahından hiç vazgeçmediğini/vazgeçmeyeceğini” söylemiştir hep. Hiçbir zaman yetinmemiş, hep daha iyisine ulaşmaya çalışmıştır. Sürekli kendini tanımaya çalışmış, bu konuda kendini yoldaşlarına açmaktan çekinmemiştir. Kendi gerçekliğini gördüğünde bazen mekanikliğe düşse de bunu düzeltmek için her türlü çabayı göstermiş, sürekli kendini yenilemeye çalışmıştır. Değişimin sancılı yanlarını da çok fazla yaşamış, bu konuda yoldaşlarının yardımına hep açık olmuştur.

Taylan yoldaşı tanıyanlar onun ısrarcı yanını iyi bilir. Bir şeyi yapmaya azmettiyse ne yapıp edip onu yapana kadar peşini bırakmaz. Yanındakileri de o işin içine katmak için çaba gösterir. En nefret ettiği şey bencilliktir. Tahammülü yoktur bencillığe. Bunu kendi pratiğinde de göstermiş, önceliği hep yoldaşları olmuştur. Devrimciliğin, yoldaşlığın paylaşımına inanmış, bunun mücadelesini vermiştir hep.

Erkek egemen ideoloji tartışmalarında kendine en çok yönelen, kendindeki egemen yanlarda en fazla rahatsız olup değiştirmeye çalışan erkek yoldaşlardandır. Bu konuda açık davranmaya çalışsa da yılların verdiği toplumsal roller, “erkeklik gururu” çoğu zaman onun da değişim hızını zayıflatmıştır. Bu konuda da hem kendisiyle hem de diğer yoldaşlarla hep mücadele içinde olmuştur. 2017 kampındaki 8 Mart kutlamasında mangadaki diğer erkek yoldaşları zor da olsa ikna ederek “erkek değiliz...” başlıklı mesajı kaleme alması buna örnektir.

Kimya mühendisidir Taylan yoldaş. Yüksek lisans da yapmıştır. Sistemin kendisine sunduğu olanakları reddetmiş, bilimi devrimin çıkarına kullanmayı tercih etmiştir. Bu yüzden sabotaj konusunda uzmanlaşmak ve sabotaj eylemleriyle düşmana kayıp verdirmek en büyük hayallerindendi. En çok istediği şey, şehit yoldaşların hesabını sormak, düşmana kayıp verdirmektir.

Yusuf yoldaş; yıldızın hiç sönmeyecek...

Bazen sözlerin anlatmakta yetersiz kaldığı zamanlar vardır. Pratiğimiz her şeyi en yalın haliyle anlatır. “Susalım; ölüm tamamlıyor zamanı...”

demişti Yusuf yoldaş; Perihan Çolak’la ilgili bir şarkıyı söylerken. Şarkıda da söylediği gibi fazla söze gerek duymadan “dağları bastırıp yarasına” yürüyüşünü tamamladı yoldaşlarıyla birlikte.

Yusuf yoldaş da birçok yoldaş gibi özgün yoldaşlardandır. Yoldaşlığa, paylaşımına çok değer verir. Bunu göstermeyi becerebildiği zamanlarda onunla konuşurken, konuştuğunuz konunun içine öyle girer ki sizinle birlikte o da o konunun parçası olur, kafa yorar, çözüm yolları sunar. Doğup büyüdüğü topraklarda faaliyet yürütmekten hep gurur duymuştur. Çünkü kendi halkını iyi tanır. Onların acılarını yüreğinde hisseder. Onun devrimciliğinin en önemli yanı da bu halk sevgisidir. Onlarla iletişim kurmakta zorlanmaz Örgütçü yanı güçlüdür.

Yusuf yoldaş, birçok öğrenci kökenli yoldaş gibi teoriye ilgili bir yoldaştır. Okumayı, tartışmayı hele de entellektüel tartışmaları çok sever. Kimi zaman bunun ucunu bazen kaçırıp esas olana yoğunlaşmasını zayıflattığı da olmuştur.

Duygularını yoğun yaşar. Bunu da hemen yansıtır etrafına. Bir bakarsınız çocuk gibi küser, bir bakarsınız bir meseleyi çok uçaştırır, çok sert tartışma yürütür, sonra sakinleşir, daha mantıklı düşünür, gelir özeleştiri vermekten de çekinmez. Ayrıntılı düşünür, bir meselenin birçok yönüne kafa yorar. En büyük kusuru hantallığı ve hiç tükenmeyen çay sevdasıdır. Öyle ki gerillaya katılımı bile bu yüzden neredeyse gerçekleşemeyecektir. Yusuf yoldaş, kendisini takip etmesini söyleyen yoldaşın peşinden “bir çay daha içeyim giderim” diyerek harekete geçmeyince işler birbirine karışmış, bu yüzden yeniden planlama yapılmak zorunda kalınmıştır...

Yusuf yoldaş, bu hantallığına rağmen örgütümüzün en nitelikli eylemlerimizden biri olan Ovacık'ta arazideki düşman güçlerine yapılan sızma ve saldırı eyleminin de komutanıdır. Eylem, 6 Mayıs'ta şehit düşen Sinan ve Rıza yoldaşlar için misilleme eylemi olarak yapılmış ve düşmana kayıp verdirilmiştir. Yoldaşlar şiddetli yağın doluya ve yağışın neden olduğu dondurucu soğuğa rağmen düşmanın yakınına kadar sızmış ve eylemi gerçekleştirmişlerdir.

“Yıldızım hiç sönmeyecek” demişti Yusuf yoldaş baharı karşılarken. Yolunu aydınlatan yıldızlardı kendinden önce gidenler. O da şimdi o yıldızların arasında, kendinden sonrakilerin yolunu aydınlatıyor...

Yetiş yoldaş; silahın söyledi son sözü...

Bahar yaklaşırken ilk hazırlığı silahını hazırlamak olmuştu. Komutanlıktan kış boyu talep ettiği kanası almış olmanın heyecanını yaşıyor, yapacağı eylemlerin planlarını kuruyordu kafasında. Sohbetlerinde keskin nişancı olduğunu, bunu bu yıl pratikte de göstereceğini söylüyordu sürekli. Köylü kökenli bir yoldaştı

Yetiş yoldaş. Erzincan'da geçmişti çocukluğu ve gençliği. Çobanlık yapmıştı yıllarca. Bu yüzden de araziyi, derinliklerini iyi biliyor, bir gittiği yerin ayrıntılarını hemen kavriyordu. “Halk sevgisi” güçlü bir yoldaştı. Bunlar bir gerilla için olması gereken en önemli özelliklerdendi. Gittiği kitlelerle birlikte mutlu oluyor, onlarla birlikte acı çekiyordu. Onu devrimci yapan ve devrimci kalmasını sağlayan en önemli özellik de buydu. Babasının şiddeti yüzünden annesi ve kardeşlerini de alarak İstanbul'a taşınmışlardı. Ailenin en büyüğü olduğu için onlara karşı sorumluluk duyuyordu.

En çok sıkıntısını çektiği şey buydu. Ancak bir yandan sadece kendi ailesini düşünme bencilliğine de kapılmak istemiyordu. Çünkü burada yaylalarda gördükleri, dünyasına girdiği, yaşamına dokunduğu köylülerin yaşadıkları onun ailesinin yaşadıklarından farklı değildi. Orda gördüğü çocuklar kardeşlerinden ayrı değildi. Bunu fark ettiğinde mücadeleye daha sıkı bağlandı. Hele annesinin de kendi ayakları üzerinde durabildiğini duyduğunda artık Yetiş yoldaş kimse tutamazdı.

Bir hata yaptığında bunun acısını güçlü yaşar, düzeltmek için elinden geleni yapardı. Özeleştirisinde söylediği şu sözler onu biraz olsun anlatabilir sanki: “...yoldaşlar ben Ahmet yoldaşın adına layık bir devrimci olmak istiyorum. Benim aldığım her nefesin düşmanın zararına olacağını bildiğim için kendimi gerçekten önce bir asker, sonra ideolojik, politik, örgütsel ve siyasal açıdan geliştirmek, her adımında, her nefesimde devrime ve halka hizmet etmek istiyorum.” (Yetiş yoldaşın özeleştirisinden)

Samet yoldaş; çocuk gülüşlerin bize güç veriyor...

Onu tanıyan herkesin aklına ilk olarak çocuk yanı gelir Samet yoldaşın. Yaşına rağmen coşkusu, neşesi, yerinde duramayan haliyle grupta sürekli bir hareket yaratmayı severdi. Kış kampları en çok korkusunu yaşadığı süreçlerdi. Çünkü rutini sevmez, durağanlığa dayanamazdı. Bunalıma girmekten korkardı. Hep bir hareket olsun isterdi. O yüzden kapalı ortamlar korkulu rüyasıydı. Daraldığında hemen kadınlar mangasına koşar, “kadın beynine ihtiyacım var” diyerek erkeklerden şikayet edip kadın yoldaşlarla sohbet başlardı.

Herkes onun bu yönünü bildiği için mutlaka biri onunla ilgilenirdi. Yerinde duramazdı uzun süre. Bir bakarsınız birini bulmuş halay çeker, bir bakarsınız oyun oynardı. Ama hep hareket halindeydi. Bir şeyi kavrayana kadar uğraşır, çevresindekileri de uğraştırırdı. Bu süreç sancılı geçse de eğer bir şeyin yapılması gerektiğini kavradıysa ona mutlaka yönelirdi. Çocuk yönleri fazlaydı. Kendini hep diğer yoldaşlardan daha geri bulur, bunu her fırsatta dile getirir, anlamadığı bir şey varsa anlayana kadar sorardı. Bir konunun, kitabı dille anlatılması onu gererdi. Kendi anlayacağı dilden anlatılması için yoldaşları zorlar, çoğu zaman derslerden sonra kafasına takılan şeyleri ayrıca konuşurdu yoldaşlarla.

Çelişkileri çok keskin yaşar, onu çözene kadar gözü başka hiçbir şey görmezdi. En çok değer verdiği şey şehitler ve yoldaşıktı. Gücünü hep onlardan aldığı söylerdi her fırsatta. Bunu 12’lerden sonra yazdığı bir yazıda da şöyle belirtmişti.

“İbrahim yoldaşın sayesinde bizleri bir araya getiren ve tanıştıran mücadelemizdir. Onun bizlere bıraktığı parti ve ordumuzun gücüyle ayaktayız ve güçlüyüz. Onun sayesinde yoldaşlığı kavrayabildik ve öğrenebildik. Ama sanmayın ki siz şehit oldunuz ve unutulacaksınız. Sizler bizim yolumuzda açan birer çiçek ve nergiz olacaksınız. Uzun, patikalı yolumuzu aydınlatan ışık olacaksınız. Ve asla bizi terk etmeyeceksiniz. Ve her düşmana vurduğumuzda emin olun ki yoldaşlar, bizlere teslim ettiğiniz o mermilerle hesap soracağız düşmandan.”

Mahir yoldaş;

Öğrenci kökenliydi Mahir yoldaş. Devrimci düşüncelerle Amed’de öğrencilik yıllarında tanışmıştı. Hukuk fakültesi son sınıftayken gerillaya katıldı. Öğrenciliğin bütün özelliklerini barındırıyordu o da. Bu yüzden kendi küçük burjuva yanlarıyla da mücadele halindeydi sürekli.

Çok okurdu. Yazmayı severdi. Son zamanlarda öykü yazmaya başlamıştı. Öykülerinde halkın acılarını, çelişkilerini anlatırdı güzel bir dille. Yaşama ve mücadeleye, emeğe dair şeylerdi yazdıkları. Annesinin, babasının yaşadıkları emek sürecini de öyküleştirerek yazmıştı... Ama içi buruktu. Anne ve babasının düşmanın yönlendirmesiyle hareket ederek köylülerin tutuklanmasına neden olmalarını hiç kabulleneemedi.

Oysa onlar da yıllarca çalışmış, ezilmiş, emeklerinin karşılığını alamamışlardı. Ama devletin propagandasından etkileniyor, devrimcileri “terörist” olarak biliyorlardı. Bunun böyle olmadığını en çok da annesinin bilmesini istiyordu.

O yüzden de ona kendi anlayacakları bir dilden bir mektup yazmış; kendilerinin de ezildiğini, yoksulluklarını, bu sistemin sömürüsüne maruz kaldıklarını, kendilerine evlerini, olanaklarını açan insanlara zarar vermemelerini söyleyerek "kul hakkı yememelerini" istemişti. Munzur yoldaşla saldırı grubunda yer alıp yaptıkları eylemi de öyküleştirerek anlatmıştı Mahir yoldaş. (Bu eylemde Mahir yoldaş yaralanmış, Munzur yoldaş onu etraflarındaki onca düşmana rağmen taşıyarak operasyonun içinden çıkarmıştı)

Gerilla yaşamına adapte olmakta zorluk yaşamadı. Özellikle 2015 yılında Munzur yoldaşla birlikte yürüttükleri kitle faaliyeti ve askeri pratikler, onun gelişiminde önemli bir yer tutmuştur. Aliboğazı'nda on iki yoldaşın şehadetinden sonra yoldaşlardan boşalan yerleri doldurmak için büyük çaba gösterdi.

Mahir yoldaş, savaşın, pratiğin, değiştirici, yenileyici gücünün en bariz örneklerinden biridir. "Çözüm süreci" denilen ateşkes sürecinde yani görece daha rahat bir süreçte katılmıştı gerillaya. Ama savaş sürecinin tekrar başlamasıyla bu sürece uyum sağlamakta zorlanmadı.

Duyduğumuza göre düşmanın baskılarından etkilenerek Mahir yoldaşın ailesi cenazeyi almak istememiş. Biliyoruz ki bu tip saldırılar bizim mücadelemize zarar veremez, yok da edemez. Yoldaşlarımızın mezarının nerede olduğu ya da olup olmadığı belirleyici değildir. Bunları da düşmanın saldırılarının bir parçası olarak değerlendiriyoruz. Bu süreçte birçok yoldaşımızın parçaları toprağa öyle karıştı ki kimse onları bu topraklardan, bu halkın bağrından söküp atamaz. Mezarları, bedenleri yok edilse de onlar burada yıllardır mücadele yürüttüğü topraklarda, halkın yüreğinde en güzel yerlerini aldılar bile ve orada yaşamaya devam edecekler. Ve her düşen yoldaş binlerce tohumda yeniden filizlenecek.

Haydar yoldaş; kendini pratikte anlattı...

Savaşın en yoğunlaştığı, düşman saldırılarının en kapsamlı olduğu süreçte katılan yoldaşlardandır Haydar yoldaş. Böylesi süreçlerde savaşa katılımın değeri daha büyüktür. Düşmanın onca tekniğine karşı gerillanın yaratıcılığının devreye girdiği ve inancın, kararlılığın, direnişin en üst

boyutlarda yaşandığı bu süreçte safını savaştan, mücadeleden yana belirlemek en onurlu tavidir. Haydar yoldaş da tercihini böyle bir süreçte; sessiz kalıp kendi köşesinde oturmaktan değil de savaştan yana yaptı. Mazgirt'liydi.

Çocukluğundan beri gerillaları tanıyordu. Okumayı, araştırmayı seviyordu. Devrimci örgütleri de araştırıyor, tanımaya çalışıyordu. Üniversite yıllarında devrimcileri daha yakından tanıma fırsatı buldu. Daha önce hiç örgütlü faaliyeti olmamıştı. O kararını verdi ve kıyısından köşesinden değil tam da orta yerinden katıldı kavgaya.

Katıldıktan kısa bir süre sonra Aliboğazı operasyonunda on iki yoldaşın, geçtiğimiz baharda da Çiğdem ve Nergiz yoldaşların şehadetine tanıklık etti. Bu onu geriletmedi, onların çağrısına örgüte daha fazla katılım göstererek yanıt olmayı bildi.

Haydar yoldaş da öğrenci kökenli yoldaşlardandı. Örgütü, partiyi yeni tanıdığı için doğallığında zorlandığı da oluyordu her yoldaş gibi. Kendine yönelmede belli zorluklar yaşasa da kavradığı, inandığı ölçüde harekete geçmeyi başardı. Verilen her görevi en iyi şekilde yerine getirmeye çalıştı. Çok fazla konuşmayı sevmez, pratikte anlatırdı kendini. Son pratiği de öyle oldu. Üzerine düşen görevi en iyi şekilde yerine getirerek onurlu bir şekilde karşıladı ölümü.

Dersim'den bir gerilla

24-28 Kasım... Bir Direniş Destanı

Vartinik'ten Aliboğazi'na Şan Olsun Komünizm Davasını Sürdürenlere!

Tağar suskun, ayaz üşütüyordu bedenleri. Yapraklar dökülmüş, doğa çırılçıplaktı. Sonbahar hüznü yayılmıştı yüreklere. Kimi çeşitli görevler için kimi ise uzun bir kış süreci nedeniyle görüşemeyecekleri yoldaşlarını son bir kez daha görme isteğiyle toplanmışlardı. Kalabalıklardı. Bunun yarattığı bir tedirginlik de vardı hepsinde. Düşman, bir zamandır keşif uçaklarını aktif kullanarak Dersim'de de toplu kayıplar verdimişti gerillaya. Belli tedbirleri vardı. Ama hala bilinmezlikler barındırıyordu Heronlar. Henüz tam olarak çözülebilmemiş değildi. Son günlerde HPG'li arkadaşların verdiği kayıpların nedenleri, sohbet konularının başında geliyordu. Ders ve deneyim çıkarıp tedbirler üzerine yoğunlaşıyordu. Buna rağmen hareket tarzında sürece uygun bir değişime gidilememiş, "Çözüm Süreci"nin etkilerinden çıkılamamıştı hala...

Kamp çalışmaları ise planlamalarda oluşan aksamalardan kaynaklı uzamıştı. Düşman özellikle "Çözüm Süreci"nin sonlanmasının ardından gerillaya yönelik imha amaçlı saldırı pozisyonundaydı. Her gün onlarca pusu ve operasyonla, hava saldırılarıyla bu konseptini yaşama geçirmeye çalıştığı bir süreçti. Alana dair, beklenen operasyon süreci de yaklaşmaktaydı. Ve bir an önce işlerini tamamlayıp operasyona karşı konumlanmaları gerekiyordu. Saldırı-savunma grupları belirlenmiş, son planlamalar, toplantılar, hazırlıklar yapılıyordu...

Yaktıkları küçük bir ateş, neredeyse küle dönmek üzereydi. Hemen arkalarında ise bir başka noktada büyük yemek ateşi yanıyordu. Gündüz Heron'un görüntüye karşı duyarlı olduklarını bildiklerinden, olası bir hareketlilikte ateş için tedbirlerini almışlardı ama... Aldıkları tedbir düşmanın yeni taktiğine göre değildi. Bugüne kadar gece çalıştırdıkları ısıya duyarlı termal kameraları, gündüz de devreye koymuştu düşman.

Henüz çok uzun zaman olmamıştı bir araya geleli. Son hazırlıklar gözden geçirilmiş, ilk saldırı grubunun hemen ertesi gün çıkması kararlaştırılmıştı. Sayıları kalabalıktı. Grup komutanı, bir an grubu dağıtıp dağıtmama arasında ikilem yaşadı. Tam müdahale edeceği sırada geç kaldığını haber veren bir ses, yankılanmaya başladı gökyüzünde. Gelen Heron'du.

O an orada bulunan tüm gerillalara hareketsiz kalmalarının talimatı verildi. Heron'un hareket alanı netleştirilmeye çalışıldı. Vadinin Hozat tarafından girişinde Anuklu ve Tağar köyleri arasında bir çizgide seyrediyordu. Bir süre takip edilen hareketliliğe dair kısa bir değerlendirme yapıldı. Bu arada hemen arkalarında bulunan noktada da Tuncay yoldaş, bir kayanın üzerine çıkmış, kendilerinin göremediği anlarda Heron'un hareketliliğini aktarıyordu. Ancak hiçbir tedbir almamıştı.

Birçok belirtiyi yorumlayıp, görüntü verdiklerini düşünüyorlardı. Daha fazla bir arada duramazlardı, dağılmaları gerekiyordu. Zira toplu kalmaları, toplu imhaya davetiye çıkarıyordu, tehlike büyüktü... Ancak asıl tehlikeyi fark edemiyorlardı. Arkalarında şelale tarafında ikinci bir Heron dolaşıyordu. Bunun farkında değillerdi. Onlarsa tüm hareketliliklerini tek Heron'a göre yapıyorlardı.

Grup komutanı önce Tuncaylar'ın olduğu noktaya seslendi.

"Tuncay yoldaş. Ateşi söndürdünüz mü? Hareket sıfır olsun. Sen de o kayadan in." Sonra yanındaki gruba baktı. Yan yana olan Zilan ve Ekin, Munzur ve Cemo, Ahmet ve Kemal yoldaşları ayrı ayrı yerlere gönderdi. Onlar gittikten sonra orada sadece dört kişi kalmışlardı.

Heron'un hareketliliğini takip etmeye devam ediyorlardı. Bütün hareketleri kontrollü bir şekilde, Heron'un kuzey yamacı olarak bilinen sırtın arkasına geçtiği anda parça parça oluyordu. Ancak yanıldıklarını anladıklarında artık çok geçti. Bir kez daha Heron'a baktıklarında sırtın arkasına geçmediğini fark etmişlerdi... Heron hiç gözden kaybolmuyor, güneşten kaynaklı dönüş aldığı noktada görüntüsü kayboluyordu sadece. Ancak vadinin dışına çıkmıyordu. Oysa bütün gruplar Heron altında dağılmış, kendileri ise görüntünün verildiği noktada kalakalmışlardı...

İki kişi hemen oradaki bir taşın altında mevzilendi. Diğer iki kişi ise az ötede bulunan bir mevziye doğru hareketlendi. Yaklaşık iki saat boyunca dolandı Heron gökyüzünde. Hattını hiç değiştirmiyordu. Hep aynı güzergahtaydı.

Bir ara ses duyulmaz oldu, bir süre dinlediler. Arkada çalışan Heron'u ise hala fark etmemişlerdi. Ve fark edemeyeceklerdi... Ses duyulmaz olunca Heron'un gittiğine kanaat getirdiler. Ancak sadece daha yükselmişti ya da uzaklaşmıştı, bu yüzden de sesi onlara ulaşmıyordu. Dağılan gerillalar tekrar toplanıp kendi noktalarına doğru yol aldılar.

Yaklaşık yarım saat sonra tekrar sesi almaya başladıklarında yaptıkları yanlışın farkına varmışlardı. Havada başka bir ses daha yankılanıyordu; savaş uçakları...

Birbirine yakın olan noktalar sadece "uçak geldi" diye seslenebildi. Sonra bir rüzgarı anımsatırcasına "fırrı" diye bir ses. Özlem, Zilan ve Ekin yoldaşlar, kendi noktalarına ulaşmış, ses almadıkları için de akşam yemek hazırlıkları yapmışlardı. "Heron gitti" diye yaktıkları küçük ateşin közündeki ısıyorlardı o ara. Özlem, elinde tabakasından çıkardığı tütünü sarmakla uğraşıyordu. Ekin ve Zilan ise Özlem'in tam karşısında yan yana sokulmuş sohbet ediyorlar, ellerindeki çubukla közü karıştırıyorlardı.

Ne olduğuna anlam verecek bir zaman bulmadan hemen on metre altlarında patlayan roketin basıncı ve parçalarıyla oldukları yere düştüler. Özlem'in elinden sarmaya çalıştığı tütün düşmemişti. Çevirmeye çalıştığı içi tütün dolu olan sigara kağıdı parmaklarının arasında kalmıştı... Her zaman özenle baktığı saçları toza bürünmüştü... Vücuduna küçük küçük şarapnel parçaları saplanmış ama yüzündeki gülümsemeyi yok edememişti.

Hemen karşısında ise Zilan ve Ekin şarapnel parçaları ve basınçtan çok ciddi etkilenmişlerdi. Ama yine de ölüm ayıramamıştı onları. Yoldaşlığın birçok paylaşımını yaşayan bu üç kadın partizan ölümü de birlikte karşılamışlardı.

Uçaklar vadi içine sortiler yapıyor, Heronların koordinesinde görüntü aldıkları her yere bombalar yağdırmaya devam ediyordu. Vadi adeta cehenneme dönmüştü. İkincisi kazan bombasıydı. Kadın gerillaların kaldığı noktanın karşındaydı diğer grubun bulunduğu yer.

Noktada kalanlar ilk patlamanın sesiyle noktaya dışına atmaya çalışıyorlardı kendilerini. Orhan, Munzur, Tuncay ve Ahmet yoldaşlar çıkabilmişlerdi noktadan. Ancak Cemo ve Ferdi'nin buna zamanı olmamıştı. İlkinden daha şiddetliydi patlama. Noktadaki koca bir kayanın ufak etmiş, deyim yerindeyse taş üstünde taş bırakmamıştı. Cemo ve Ferdi noktadan çıkamamış, bir manganın içine sığınmışlardı. Büyük bir alev topuna dönen kazan bombası noktada ne varsa yıkıp geçmişti. Ama yıkıp geçemediği tek şey ölüme yürüyenlerin iradesiydi. Hemen noktanın ortasındaki manga iki gerillanın üzerine çökmüştü.

Düşman durmak bilmiyor, gerillalar ise her türlü kaygıya rağmen en ufak bir tereddüt göstermeden karşılamaya çalışıyorlardı saldırıları. Düşman en son teknolojileriyle saldırıyordu gerillalara. Ama nafile ne irade ne de mücadele teslim alınabiliyordu. Bedel ağır oluyordu ama yaraları sarma iradesi, daha güçlüydü patlayan bombalardan. Noktadan çıkmayı başarabilenler dağınık bir şekilde az ilerdeki bir mağaraya yöneltiler. Birkaç dakika içerisinde ulaşabilmişlerdi. Ancak Heron onların hareketliliklerini takip etmişti. Uçaklar bu arada vadiyi boydan boya kesen patikanın belli yerlerini bombalıyordu. Her yerden toz bulutlarıyla karışık dumanlar yükseliyordu.

Ahmet mağaranın girişinde, Munzur, Orhan ve Tuncay ise

biraz daha içeride konumlanmışlardı. Uçaklar tam karşılarında bir sorti daha yaptı. Roketin çıkış ve hareket ederken çıkardığı sesle vuruş anı arasında kısa zaman dilimi oldu. Roket tam Ahmet'in başının üstüne birkaç metre mesafeye isabet etti. Önündeki kaya paramparça olmuştu. Geriye Ahmet'in gözlüğü kalmıştı...

Basınç Ahmet'in olduğu yerden Munzurlar'ın olduğu yere doğru ilerledi. Koca mağara tanınamayacak hale gelmişti. İçerideki üç kişi de silahları ellerinde, eller tetikte hazır bir vaziyette göğüslemişti ölümü. Bu bir iradeydi. Her koşulda silahların ellerden düşmeyeceğinin garantisiydi, bir mesajdı...

Uçaklar yaklaşık yarım saat boyunca yoğun bir şekilde bombalamışlardı vadinin birçok noktasını. Yüklerini boşaltıp son sortilerini yapıp uzaklaştılar. Uçaklarla beraber Heron da gitmişti artık. Az sonra Kobralar belirdi vadide. Onlar da yirmi dakika boyunca roket ve doçkalarla yoğun bir şekilde vurdular. Özellikle güney yamacına yoğunlaşıyorlardı. Gazeller kurumuş, hepsi toprak üzerinde küme kümeydi. Mermilerden ve

roketlerden çıkan kıvılcıklar araziye tutuşturmuş, Aliboğazı'nı yangın yerine çevirmişti. Ama en büyük yangın kalanların yüreğindediydi...

Uçak vuruşlarının olduğu noktanın dışında kalan bütün gruplar olası bir operasyona karşı konumlanmışlardı. Bazıları henüz şehit düşenler olduğunu bilmiyorlardı. Bazıları ise uçak vuruşlarının her anına tanıklık etmişlerdi.

Aşkın, Bakış ve Hakan savunma görevi nedeniyle Bozan'daydı. Uçak vuruşlarını tarifi olmayan duygularla takip ediyorlardı. Buldukları yer, uçakların vurduğu alanın dışındaydı. Sesler kaybolduktan sonra ne konuşacaklarını bilmiyorlardı ama söyleyecek çok şeyleri vardı... Aşağıda olanları ne bekliyor tam olarak bilmiyorlardı ama neler olabileceğini tahmin ediyorlardı. Aşkın, Heron gelmeden yarım saat önce planlama için o grubun yanındaydı. İşini tamamlamış, Hakan ve Bakış'ın yanına doğru yol almıştı. Hızlıca toparlandılar. Kademe kademe inmeye başladılar Bozan'dan.

Saat akşam dokuz olmuştu. Bu kez Amutka ve Akirek karakollarından havan sesleri gelmeye başladı. Yoğun bir şekilde vadinin birçok noktası havanlandı. Bu operasyonun bir sonraki aşamasının habercisiydi. Az sonra yine kobralar geldi. Ardından Skorskyler... İndirmeler başlamıştı. Kendileri ise henüz Bozan patikasını inmemişlerdi.

Ertesi gün patikanın vadi ile kesiştiği noktada karşılaşmışlardı ilk olarak düşmanı. Hepsinde intikam yemini, Bozan patikasını ağır ağır inen düşmanı bekliyorlardı. Tağar'a doğru konumlandılar. İşte ilk düşman askeri, ağaçların arasında belirmişti. Bastılar tetiğe... Düşman şaşkındı. Az sonra karşılık verdiler. Bir süre sürdü çatışma. Düşmanın her türlü olanağına rağmen ilk uyarıydı bu eylem...

Aşkın "çekilelim" dedi gruba. Daha güçlü vurmak için geriye doğru atılmış bir adımdı. Ve ok gibi yerinden fırlamaya hazırlardı. Aşkın önde, Hakan ve Bakış onu takip ederek uçak vuruşlarının olduğu noktaya kadar ulaştılar.

Gördükleri manzara karşısında oluşan duygularını nasıl tarif edeceklerini bilemediler. İki gün, vuruşların olduğu iki noktanın tam

ortasında kaldılar. Bir yandan noktalardan gözlerini ayıramıyorlar, diğer yandan düşmanı takip ediyorlardı. En uygun anı bekliyorlardı. Öyle bir darbe vurmaliydiler ki, anlamalıydı düşman; "tankınız, topunuz ne varsa gelin. Belki aramızdan birilerini alabilirsiniz ama bitiremezsiniz bizi. Durduramazsınız yüreklerimizi. Her yürek yeni bir bedende yaşam bulur" dediklerini.

Üç gün boyunca düşmanın her hareketini izlediler. En uygun zamanı kolladılar. Düşman bu zaman zarfında yanlarına kadar geldi.

Ama kendilerini iyi kamufle etmişlerdi. Şimdi tek istedikleri kendi inisiyatiflerinde yaşanmasıydı sürecin.

Son günün sabahıydı. Artık intikam zamanı gelmişti. Daha gün ışımadan hareketlendiler. Şelale yönüne doğru savunmalı bir şekilde geçtiler. Çırçırık köyünün altında uygun bir yere konumlandılar. Hemen üstlerinde düşmanın kalabalık bir gücü vardı. Hedef olarak burayı belirlemişlerdi.

Öğlene kadar izlediler düşmanı. Telsiz konuşmaları yoğunlaşmıştı. Bazı konuşmaları duyuyorlardı. Düşman operasyonu bitirme hazırlığı içindeydi. Zaman gelmişti hesap sormak için. Üç gün boyunca, düşman karşılarında yoldaşlarının cenazelerini alırken bir bir, hep bu anı beklemişlerdi.

Aşkın Bakış'la silahları değiştirdi. Kanas şimdi ondaydı. Az sonra kalabalık bir düşman gücü tam konumlandıkları noktanın altından Çırçırık köyüne doğru hareket halindeydi. Eller tetikte bekliyorlardı. Düşmanın artçı gücü de noktanın önünden geçtiği anda bastılar tetiklere... Mermiler büyük bir öfkeyle yönelmişti düşmanın üstüne. Bağırışlar, kaçışmalar ve panik, sloganlarla karşılanıyordu Partizanlar tarafından. Düşmanın diğer güçleri de eylem alanına gelmeye çalışıyordu. Karşılıklı bir çatışmaya dönmüştü.

Düşman ilk anki paniğini atmış, yerde yatan iki ölüsünün ve yaralılarının üstüne basarak karşılık veriyorlardı Aşkın, Hakan ve Bakış'a. Onlarsa hesap sormuş olmanın huzuruyla yanıtlıyorlardı. Bir süre sonra düşman kaldıkları noktayı kuşatmaya başladı. "Teslim ol" çağrıları yankılanıyordu. Ama en küçük bir tereddüt dahi yoktu. Yanıt belliydi. "Teslim olmak yok..."

Aşkın durumu hızlıca değerlendirdi. "Ben az öteye doğru mevzileneyeceğim. Savunmanızı alacağım. Size seslendiğimde kademeli bir şekilde çekilin" dedi. Onayladılar Aşkın'ı. Zor durumdaydılar. Ama dimdikti başları.

Aşkın Tağar suyunu geçip bir taşın arkasına konumlandı. Kanasın namlusunu düşmana doğru yöneltti. Bastı tetiğe. Çağrısını yaptı. Bir yandan mermileriyle düşmanı boş bırakmıyor diğer yandan çatışa çatışa geri çekilmeye çalışan Hakan ve Bakış'ı izliyordu. Az sonra Bakış'ın düştüğünü gördü. Daha bir öfkeyle bastı tetiğe. Nasıl öfkelenmesin? Üzerine titredikleri bu genç Partizan'ın fedakarlığının, direncinin, çalışkanlığının en canlı tanıklarındandı.

Şimdi Hakan'ı çekmeye çalışıyordu. Ama o da mermilere hedef olmuştu. Birkaç mermi daha sıktı. "Hadi Hakan, çık artık" dedi içinden. Ama duyuramadı sesini. Hakan da yerde yatıyordu. Tek kalmıştı. Hepsinin görevini omuzlamıştı. Şimdi düşmana sıktığı her mermi, dokuz yoldaşının ardından Hakan ve Bakış içindi aynı zamanda. Uzun sürdü direnişi. Düşman çırılçıplak bir noktada sadece küçük bir taşın arkasına mevzilenmiş Aşkın'a karşı çaresizlik içindeydi.

Roketler, Bixiler, ferdi silahlar çalışıyordu üzerine. O ise yüreğinde umudu, Bakış'tan devraldığı ve adına Karayılan dedikleri Kanas'la karşılıyordu düşmanı.

Onlarca namluya, düşenlerin ruhunu kuşanarak çarpan yüreğiyle karşılık veriyordu. Şarjörler bir bir boşalıyor düşman çaresizlik içinde saldırıyordu. Partizan geleneğine yeni bir destanı eklenen. Az sonra sol yanında bir sızı hissetti. Eli hala tetikteydi. Sağına soluna vuran mermilerin hedefine girmişti artık. Ama yüzünden hiç eksik olmayan gülümsemesiyle sıktı son mermisini. Gücü tükenmiş. Zorlanıyordu soluk almakta. Ama içi rahattı son nefesini verirken.

İşte böyle yazıldı 24-28 Kasım 2016 tarihinde Aliboğazi'nde yazılan destan...

Teslim olmayanların, her türlü tekniğe rağmen iradelerinden hiçbir şey kaybetmeden yaşayanların destanı...

Dersim'den bir gerilla...

FAŞİZMİN ABLUKASINI DAĞITACAĞIZ, HALK SAVAŞINI YÜKSELTECEĞİZ!

Partimiz TKP/ML 46 yıldır sınıf mücadelesi içinde, en zorlu dönemlerde iddiasını ve komünist çizgisini koruyarak can bedeli mücadelesini sürdürmeye devam ediyor. 46 yıl boyunca koşullar, durum ne olursa olsun sınıf mücadelesinde seyirci olmamış, geri durmamış ve kesintisiz bir şekilde çizgisine uygun olarak Halk Savaşı'nda ısrarcı olmuştur. İşçi sınıfının, emekçilerin, Kürt ulusunun ve ezilen diğer milliyetlerin, ezilen inançların yaşadığı sorunları tespit etmekle yetinmemiş, kurtuluşun, özgürlüğün ve geleceğin kazanılması için, kanını dökmüş, canını vermiş şehitleriyle, devrimi örgütleme çabası içinde olmuştur. Sınıf mücadelesinde, asla gölgelerle uğraşmamış gölgesine sığınacak bir güç aramamış, mücadelenin ta kendisi ve gerçeği olmayı başarmıştır.

Partimizin gücü ve olanakları, sınıf mücadelesinin zayıflığı ya da gelişkinliğine paralel olarak artmış ya da zayıflamıştır. Büyük kazanımlar elde edilmesini sağlayan başarılı politikalarda uygulamış, kazanılmış başarıların kaybedilmesine neden olacak hatalar da yapmıştır. Geniş kitlelerde büyük umutlar yaratacak devrimci hamlelerde gerçekleştirmiş, halka umut olmayı başarması gerektiği noktada çok büyük zayıflıklar ve eksiklikler içinde de olmuştur. Partimiz yenilgilerde, yengilerde yaşamıştır. Ancak bir şey var ki tüm bunlar içinde gerçekleşen; o da sınıf mücadelesinin örsü ve çekici arasında yoğrulmuş ve pişmiştir.

Kesintisizlik önemlidir. İsrar hayattır. Kararlılık zorunludur. Mücadele kaçınılmazdır. Partimiz bunları her durumda tam bir kavrayışa çevirmeyi

başarmıştır. Zira partimizi yaratan koşullar, onun doğuşuna el veren tarihsel zemin ve bu temelde edindiği bilinç ve kavrayış, eşsiz bir komünist kimlik edinmesine neden olmuştur. Önder İbrahim Kaypakkaya, partimizi kurarken ve şekillendirirken onun can suyu olan komünist-devrimci teori, politika, yöntem ve hattın temellerini atmıştır. Bu temeller üzerine partimiz aldığı can suyundan hiç kopmadan, ona yüz çevirmeden, onu ihtiyaç olmaktan çıkarmadan yoğrulmuş, ısrar ve kararlılıkla **komünist** çizgisini yetkinleştirme, geliştirme mücadelesi vermiştir.

Bugün yine çeşitli milliyetlerden ve inançlardan ezilen halk yığınları ağır bir zulüm, baskı, katliam ile faşist diktatörlüğün cenderesi altındadır. Partimiz, tüm devrimci hareketler, ulusal özgürlükçü ve ilerici hareketler, faşizmin, mücadele dinamikleri ve örgütlülükleri dağıtılmak istenen topyekûn saldırısı altındadır. Tayyip-AKP kliği faşist diktatörlüğün dümeninin başında acımasız, vahşi ve dozu sürekli artan ve dalga dalga hayata geçirdiği bir saldırganlık içindedir. Özellikle yaşadığı politik krizi ve ekonomik krizi en iyi yönetme biçimi olarak, ezilen toplum kesimlere sürekli ve kesintisiz saldırılarda bulmaktadır. Bu Rojava'da işgal, Türkiye Kürdistanı'nda sindirme ve imha, tüm ülke sathında ise devletin her türlü sopasının devrede olduğu bir düzeyde gerçekleşmektedir.

Faşist diktatörlük bu dönemde özellikle devrimci silahlı mücadeleye karşı topyekûn imha saldırısı içindedir. Bu oldukça kapsamlı saldırı bilhassa gerilla güçlerine yönelmiştir. Faşizm silahlı mücadele yürüten örgütleri hedeflerken, özelde ise gerilla güçlerini tümüyle imha edecek her türlü yolu, yöntemi izlemektedir. En gelişkin teknolojik savaş aygıtlarından, ihbarcı-işbirlikçi ağının yaygınlaştırılmasına, büyük çaplı askeri operasyonlardan büyük çaplı savaşlarda kullanılan uçak ve füze sistemine kadar elindeki tüm araçları devreye sokmuştur. Bunun yanında gerillanın yaşam alanlarını yakmak, köyleri boşaltmak gibi yöntemler de savaş konseptinin vazgeçilmezidir. Bu şekilde denizi kurutmak ve balığı yakalamak peşindedir.

Kuşkusuz bugün bu kapsamdaki imha saldırısının en önemli amacı, Kürt ulusunun mücadelesinin sigortası olduğu ispatlanan silahlı mücadeleyi tasfiye etmek ve Türkiye devriminin şah damarı olan bir mücadele biçiminin artık geçersiz ve yaşam şansı olmadığını geniş kitlelere empoze edilmesi olmuştur.

Gerilla mücadelesinin tüm siyasi dengeleri değiştiren yeteneğine, halkın özgür olma isteğine karşılık gelen etki gücüne, **“iktidarın namlunun ucunda olduğu”** gerçeğine karşı derin ve tamiri zor bir güvensizlik yaratma amacı vardır. Bu saldırı ideolojik, politik yanıyla ezilen halk yığınlarının tam bir kuşatma altına alınması, umudunu ve geleceğini kazanma mücadelesinde körleştirilmesini, silahların eleştirel gücünün imha edilmesini ve kayıtsız şartsız faşizme teslim olmayı sağlayacak koşulların yaratılmasına yöneliktir. Faşizm, yenilmez, baş edilmez bir güç olduğunu göstermek için tüm gücüyle ve olanaklarıyla gerillaya yönelmektedir.

İşte tam da bu noktada bu saldırı, Uzun Süreli Halk Savaşı çizgisinin bir gereği olarak gerilla mücadelesini esas alan Partimizin siyasi, ideolojik çizgisine yönelik bütünlüklü bir saldırı olarak değerlendirilmelidir. Bu saldırı devrimin yolu ve

çizgisine, halkın kurtuluş güzergahına yönelik bir saldırdır. Bu aynı zamanda Kürt ulusunun elde edilmiş kazanımlarının, şekillenen ulusal özgürlük kimliğinin temel ögesine, ana unsuruna yöneliktir de.

Bu saldırı karşısında yayılmaya çalışılan umutsuzluğa, oluşturulan korku dağlarına teslim olan, silahlarını gömerek savaş alanlarını terk edenleri bir kenara bırakırsak, onlarca yüzlerce kayıp pahasına gerilla mücadelesinde ısrar ve kararlılık umutsuzluğu paramparça etmek, korku dağlarını cüceleştirme iradesine dönüşmüştür.

Son üç yılda Partimize bağlı 25 TİKKO savaşçısı silah elde ölümsüzleşmiştir. Her bir yoldaşımız kahramanca bir direnişle, umut dolu gelecek düşüyle tereddütsüz savaşmış ve toprağa düşmüştür. Düşman saldırılarının ideolojik-politik karakterine karşı Partimizin çizgisinin doğruluğuna dair inançlarını kanlarını dökerek, canlarını esirgemeyerek göstermişlerdir.

Sıktıkları her kurşun, parti ve savaş kaçkınılığına, gerilla mücadelesinin imkansızlığına yönelik yayılan umutsuzluğa karşıdır da. Partimiz düşmanın en acımasız ve yoğun saldırısının yaşandığı bir dönemde, bir hizip çalışması ile çizgimizi sağ-tasfiyeciliğe demirlemek isteyen bir iç saldırıya ve “bölünmeye” maruz kalmıştır. Bu “parti ve savaş kaçkını güruhun” Partimizde ve gerilla güçlerimizde yoğun saldırı ve imha koşullarında yaratmaya çalıştığı güvensizlik, partimizde ve gerilla güçlerimizde savaşta ısrar parti çizgisinde ısrar ve can bedeli bir kararlıkla bu ısrarı gerçek kılma pratiği ile karşılık bulmuştur.

Aliboğazı'nda Çiğdem ve Nergiz, Mercanlar'da Samet, Mahir, Yetiş, Haydar, Yusuf, Taylan yoldaşlar bu kararlılığın silah elde son mermisine kadar savaşarak sürdürülmesinin son neferleri olmuştur.

yılgınlışmayı, zalimin yenilmez olduğunu benimsetmeyi, "gemisini kurtaran kaptandır" diyerek bireycileşmeyi başaramayacaktır. Devrim, mücadeleye bir adım daha fazla yaklaşmak, partimize daha fazla güvenmek, onu daha güçlü

Partimiz genel siyasi çizgisinde, komünizm ve devrim kavgasında şehitler vererek, ağır bedeller ödeyerek kararlı olduğunu dosta düşmana göstermektedir. Faşizmin halkımıza, devrimci güçlere, silahlı mücadeleye ve özeldede gerilla güçlerine yönelik kuşatma, imha ve sindirme saldırısı hiç kuşkusuz dağıtılacaktır. Umutsuzluğu ve yılgınlığı pes ettirecek, onu teslim alacak olan işçi sınıfının, ezilen halk yığınlarının, Kürt ulusunun ve tüm toplumsal muhalefetin başeğmez duruşu, tereddütsüz karşı koyuşu, tarihsel haklılığı ve ne pahasına olursa olsun ısrarla mücadele etme kararlılığı olacaktır. Umutsuzluk ve yılgınlık faşizmin daha fazla güçlenmesi demektir. Kararlılık ve ısrar ise faşizmin yenilgisi için tılsımlı bir güçtür.

Bugün için, gelecek için haklı olanın, meşru olanın, doğru olanın, ezilenin, sömürülenin, devrimci olanın, silah elde düşenin, zindan duvarlarını geçersiz kılanın, umutla ve dirençle direnenin parçası olma zamanıdır. Tam da bu zaman, kan ile, can ile, tırnak ile, diş ile, emek ile ve bulunduğumuz her yerde faşizme, emperyalizme ve her türden gericilik ve haksızlığa karşı direnç ile **UMUT OLMA ZAMANIDIR.**

Hiçbir güç üstümüze ölü toprağı atmayı, güvensizlik tohumları yaratarak günümüzü ve geleceğimizi karartmayı, umutsuzluk yaratarak sadece seyretmemizi sağlamayı, başarısızlıkları kullanarak haksız olanın gücü karşısında

desteklemek ve sahiplenmek faşizme karşı daha donanımlı olmak, saldırıları devrimci temelde karşılamak ve **UMUDU** daha fazla büyütme demektir. Bu anlamda gelir kaynakları yaratma noktasında halka dayanma ilkesini benimseyen partimizin, başlatmış olduğu kampanya çerçevesinde halkımızı, maddi olanaklarını partimize sunarak bu umudu büyütmeye çağırıyoruz.

**DURMAYACAĞIZ, YILMAYACAĞIZ,
ÖFKEMİZİ DİZGİNLEMEMEYECEĞİZ!**

**BU ABLUKA DAĞILACAK,
DAĞITACAĞIZ!**

**FAŞİZMİ DÖKTÜĞÜ KANDA
BOĞACAĞIZ!**

**ŞAN OLSUN SİLAH ELDE DÜŞENE,
DÖVÜŞENE!**

**KAHROLSUN KEMALİST FAŞİST
DİKTATÖRLÜK, YAŞASIN HALK SAVAŞI!**

**ŞAN OLSUN MARKSİZM-LENİNİZM-
MAOİZM'E!**

**YAŞASIN PARTİMİZ TKP/ML,
ÖNDERLİĞİNDEKİ TİKKO, GENÇLİK
ÖRGÜTÜMÜZ TMLGB!**

TKP/ML - MK

Türkiye Komünist Partisi/Marksist-Leninist

Merkez Komitesi

Ekim 2018

Şahverdi'den Mercanlar'a; Başegmeziğin, Direnişin ve Teslim Alınmazlığın Destanı Kanla Yazılıyor!

*"Düşersen bir gün boylu boyunca
Ürkmeyen eğer savaş çığlığı cesedime
Eđilip üzerime öp beni...
Silahını silahıma çat
Yumruđun yumruğumda sıkılı kalsın
Gözümdeki ışıltıyı yolun bil
Edebi rahatlığım zafer umudun olsun.
Meşeden bir yaprak düşü dersin
Alır eline koklarsın
Sızlar kalbin belki
O kadar da olsun be yoldaşım!"*
(Atakan Mahir/İbrahim Çoban)

"Partimizin hemen hemen 43 yıldır ayakta o kadar darbelere dayanan ve İbrahim yoldaşın kurduğu partiyi halen ayakta tutan, savaşı ve ordusunun gücünü arttıran bir partimiz var. İnancından vazgeçmeyerek yola devam ediyor. Ayakta tutan da budur bizi..." (Berkin)

5 Ağustos'u 6 Ağustos'a bağlayan gece sabaha kadar direnişin yaşandığı Mercanlar'da sonsuzluğa uğurladık altı halk savaşçısını. "Tunceli ve Ovacık'tan ek destek birliklerin getirildiği bölgede" diye söylüyordu sistem medyasının mikrofonlu borazanları, "sabaha kadar süren çatışmada ölü olarak ele geçirilen" diye yazıyordu kaleminden kan damlayan yazarları... Mücadelenin farklı kesitlerinde, farklı alanlarında adımlayan ve Mercanlar'da birleşen altı yüreğin eli tetikteydi 5 Ağustos akşamı. Elleri hiç kalkmadı tetikten, gözleri hiç karmadı sabaha kadar süren direnişte, dizleri hiç titremedi karşılarındaki savaş makinelerine karşı, genç yürekleri tarihsel sorumluluklarının bilinciyle çarpıtı 5 Ağustos gecesi. Saatlerce süren çatışmanın ardından eğilmeyen başları, çözülmeyen yumruklarıyla görevlerini yerine getirmiş olmanın haklı gururuyla yatıyorlardı boylu boyunca... Saflarında ölümsüzleştikleri Proletarya Partisi'nin bayrağını, tıpkı kendinden öncekiler gibi lekesiz taşımayı başarmış, o bayrağı kanlarıyla kızılaştırmış olmanın onuruyla yatıyorlardı...

"İyi bakın yoldaşlar bize, çözülmeyen yumruğumuz yılğnlığın değil, direnişin sembolüdür!" diyorlardı. "İyi bakın bize yoldaşlar,

eğilmeyen başımızla, düşmandan aman dilemeyen duruşumuzla kazandık!" diyorlardı. "İyi bakın bize yoldaşlar, savaş alanlarını terk edip reformizmin gemisinde denizlere açılanlara inat, iktidarın namlunun ucunda olduğunu kanıtladık!" diyorlardı. "İyi bakın bize yoldaşlar, korkunun ve umutsuzluğun kol gezdiği bu zamanları; düşmanın sayısı yüzlerle ifade edilen savaş makinalarına karşı, direnişle parçaladık!" diyorlardı. "İyi bakın bize yoldaşlar, 46 yıllık tarihimizin sayısız direniş geleneğinin takipçileri olduk!" diyorlardı. "İyi bakın bize yoldaşlar, düşmanın zafer çığlıklarına inat korkak ve zalim olduklarını saatlerce süren direnişimiz ve bedenlerimize yapılan işkenceyle kanıtladık!" diyorlardı. "İyi bakın bize yoldaşlar, şimdi korkunun duvarlarını yıkmanın, boşalan mevzileri hızlıca doldurmanın zamanıdır!" diyorlardı. "İyi bakın bize yoldaşlar, direnişimizle yoksul emekçi halkın hafızalarına kazındık ve özlemlerimizi yüreklerimize yükleyerek ayrıldık aranızdan!" diyorlardı...

Dersim'in her karış toprağında halk savaşçılarının ayak izleri vardır. Her dağ, sayısız direnişe ve çarpışmaya tanıklık etmiştir. Atılan temel güçlü ve sağlamdır. Vartınik'tir ilk kıvılcımın adresi, ölümsüzleşenlerle yangına çevrilmiştir. Direniş tarihi halk savaşçılarının Mercanlar'da direnişine ilk kez tanıklık etmiyordu. Yusuf Ayata yoldaşlar uzun bir dönemin ardından gelmişlerdi Dersim'e. Mesken tuttıkları Mercan dağlarında onlar da düşmana karşı direnişin sembolü oldular. Öyle ölümsüzleştiler.

Ardından Şahverdi'de göğüsledi ipi Hakan, Cengiz ve Sefkan yoldaşlar.

Düşman pususunda onlar da el tetikte, hiç çekilmeden direndiler saatlerce. Onursuz yaşamı elinin tersiyle itti Sefkan yoldaş. Yaralı halde düşmanın her sorusuna Proletarya Partisi'nin adını haykırarak yanıt oldu. Şimdi altı halk savaşçısı taşıdıkları bu onurlu mirası saatlerce süren direnişle büyüttüler. Taylan yoldaşı bu kez direnişe komutanlık eden. "Katılımımın esas olarak olumlu olduğunu düşünüyorum. Katılımımın önünde engel olan belli sınırlılıklarım var.

Bunların başlıcaları öğrenmeyi öğrenmek, anlamak, dışını tartışmak, politikleşmek, somut düşünmek. Temel hedefim devrimcileşmek, özgürleşmektir. Yakın somut hedeflerim askeri konularda uzmanlaşmak, yönetme ve komuta etmede asgari bir yeterliliğe ulaşmak, düşmanı değerlendirmede bir düzey yakalamaktır." (Taylan) Mercanlar'da 5 Ağustos'u 6 Ağustos'a bağlayan gece, yoldaşlarını bu bilinçle sevk etti ve yönetti. İpi ilk göğüsleyen olmaktan korkmadı ve ardında duran yoldaşları da aynı korkusuzlukla yürüdü düşmanın üzerine. Her biri kendinden önce ölümsüzlüğe yürüyenlerin isimlerini değil, silahlarını da tıpkı onlar gibi kararlılıkla, bağlılıkla, inançla tuttu.

T. Kürdistanı'nın her coğrafyası sayısız direnişe, direnişle bütünleşen ölümsüzlüğe tanıklık ediyor. Düşmanın profesyonel kelle avcılarına, tüm teknik donanımına rağmen direnişle birleşiyor ölümün adı. Göğüs göğüse çarpışmadan sonuç alamayan düşman havadan bombardımanlarla yöneliyor. Çünkü elindeki olanaklar devrimci ve komünist iradeyi teslim alamıyor. Her muharebe bir yenilgiyle son buluyor. Devletin şehitlerimizin ardından attığı zafer naraları özün-

de bir yenilgiyi, çaresizliği temsil ediyor. Tüm gücü ve olanaklarıyla saldırıyor düşman, iradesi, inancı ile sınıfsız ve sömürsüz bir dünyayı yaratmanın kararlılığıyla direniyor gerilla.

Tüm propagandası ezilen yoksul halkı umutsuzluğa itmek, yarınlarını karartmak ve teslim almak. Ama bunu başarmak için önce öncülerini teslim alması gerektiğini bilerek saldırıyor. Direnişin ve kurtuluşun şah damarına bu yüzden saldırıyor. Ama başaramıyor ve başaramayacak. Alınan kayıplar, ödenen bedellere rağmen tek gerçek teslim alınamayan iradedir. Ödenen her bedel savaş cephesinde nitelik ve nicelik bir kayıptır. Bu doğrudur. Ancak başka bir doğru daha vardır o da boşalan mevzilerin doldurulacağıdır. Yetiş, Samet, Yusuf, Mahir, Taylan ve Haydar yoldaşlar boşalan mevzileri doldurmak ve savaşın merkezinde mücadeleyi büyütme bilinciyle adımladılar Dersim dağlarını. 46 yıllık kesintisiz mücadele bayrak devrinin kesintisiz sürdüğünün de kanıtıydı. Yetiş yoldaşın gerillaya katılmadan önce bıraktığı mektubu da bu gerçeğin en yalın kanıtıdır.

"Gelelim mücadelede yer almayı istememdeki sebebe. Faşist TC devletinin Türkiye ve T. Kürdistanı'nda uygulamış olduğu baskı ve katliam politikaları, LGBTİ'ler ve kadına yönelik saldırıları, Amed baş sırada geliyor, sonrasında Suruç, Ankara gar patlamaları (katliamları) sindirme gözaltı ve tutuklamaların ardı arkası kesilmiyor. Geyiksuyu'nda Haydar ve Murat yoldaşların, daha öncesinde Özgüç, Hakan ve Cengiz yoldaşların şehit düşmeleri ve son olarak T. Kürdistanı'ndaki katliamlarına her geçen gün yenisini eklenmesi, Suriye'deki faşist AKP destekli IŞİD ÇETELERİNİN Ezidi, Kürt ve Alevilere yapmış olduğu katliamların ardı arkası bu sistem kökünden yıkılmadığı sürece gelmeyecek. Onun için benim düşüncem ve hayalim umudum bu sistemin yıkılmasında üzerime düşen görev neyse layıkıyla yerine getirmek istememdir.

Bunun da ancak ve ancak Proletarya Partisi saflarında yer alarak, şehit düşen bütün yoldaşlarımızın boş bıraktığı mevzileri doldurarak mümkün olduğuna olan inancıdır. Yaşamın her alanında kırdı, şehirde, evde, fabrikada veya düşmanın kendisini en güçlü sandığı işkencehanelerinde bile partiye olan inançla ve iktidar için verilecek olan örnek mücadeleyle tıpkı İbrahim gibi tıpkı Ahmet Muharrem Çiçek gibi tıpkı Özgüç gibi inançla, bilinçle ve kinle...” (Tarık Akın/Yetiş) Söyledikleri ve inandıkları değerleri pratikleriyle yaşattı yoldaşlar.

Mücadelenin en keskin zamanlarında saflar ödenen bedellerle tahkim oluyor. Mücadeleyi kesintisiz ve Proletarya Partisi'nin saflarında ölümsüzler katına vararak büyüyen yoldaşlarımız çözümün yolunu, adresini de gösteriyor. Seçimlere kodlanmış mücadele perspektifiyle reformizmle aramıza daha net çizgiler çekiyor ödediğimiz bedeller. Proletarya Partisi'nin saflarında şehit düştükleri gerçeğini yok sayan savaş kaçını, tasfiyecilerle aramıza daha kalın çizgiler çekiyor ödediğimiz bedeller. Silahlı mücadeleyi savunup, bu teorinin pratiğini ülkemiz topraklarından uzaklarda yaşama geçirenlerin sahte savaş çılgınlıklarıyla aramıza kalın çizgiler çekiyor ödediğimiz bedeller.

Devrimci dayanışma adına oportünizmi rehber edinen devrimci hareketlere devrimci ilkeleri hatırlatıyor ödediğimiz bedeller. Savaş alanında bozgunculuğa soyunan, hırsızlık yöntemiyle Proletarya Partisi'nin değerlerini çalıp, düşmana teslim etmekte hiçbir sorun görmeyen, parti düşmanlığında sınır tanımayan sağ tasfiyeciliğe karşı amansız mücadeleyi şart koşuyor ödediğimiz bedeller.

Komünistliği mültecilik talebinin kabulüne sığdıran, savaş kaçınılığını Avrupa'nın ışıklı sokaklarına sorumlulukla değiştirenlere karşı Proletarya Partisi'nin korunmasını ve büyütmesini şart koşuyor ödediğimiz bedeller.

Ve unutmayacağız seni hewal Atakan. 25 yıla sığdırdığın savaş ve mücadele birikiminden öğreneceğiz. Özgürlüğe sevdalı yüreğinle ölümsüzlük katına yükseldiğin Dersim dağlarına kazıyacağız adınızı. Devrimci dayanışmayı ölümsüzlük katına yürüyerek yaşadık o coğrafyada. Muharrem ve Mazlum birlikte ölümsüzlüğe yürüdü.

Yetiş yoldaş, Baran Dersim'in ardından yazdı marşını... Tarih kokan o coğrafya, yeni tarihsel direnişleri kaydediyor sayfalarına, isimleriniz o sayfalara altın harflerle yazıldı...

Bir İKK Okuru

HIZBIN DERSİM HİKAYESİ, NASRETTİN HOCA MİSALİ; "YA TUTARSA"...

Bazı gerçekler vardır ki tüm yalan ve manipüle haberlere rağmen ayrıntıların yaşamın içinde gizli olduğu ve yalancı tarihin asla saklayamayacağı türdendir. Son dönemlerde çok sıkça tanık olunmuştur, Proletarya Partisi saflarında boy veren sağ tasfiyeciler anlayışın gerçeği çarpıtma çabalarına. Bunu söylüyoruz, çünkü kendi "hayal" dünyasını gerçek olarak yansıtmada uzman olanların, gerçekleri de aynı uzmanlıkla manipüle etme çabalarından başka bir anlam ifade etmemektedir pratiklerinin kendisi. Ama "hayal"lerinde gördüklerini de kamuoyuna gerçekmiş gibi yansıtmaktan da geri durmamışlardır.

Parti saflarında boy veren sağ tasfiyeciler hizbin, hüsrana yaşadığı alanlardan birisi de gerilla alanı olmuştur. Her ne kadar hala "alanın önemli bir kesimi bizden yana tavır aldı" propagandasını yoğun olarak yansıtıyorlar da gerçeğin hiç de öyle olmadığını süreç göstermiş ve göstermeye de devam edecektir. "Aç tavuk" misali bu yalana sarılan ve bundan etkilenenlere elbette söyleyecek bir çift söz vardır. Ancak kendi pratikleri ile bunu ifade etmek her halde süreci anlatmaya yetecektir. Çünkü gerçeklerle "hayal"ler arasında, uçurum kadar fark vardır. Kendi "hayal" dünyalarını kurgulayanlara inat, bırakın "%80'i (kendi deyimleriyle hizipten yana tavır alan gerilla bileşenin oranı) aralarında kendisini GDPK sekreteri olarak ilan eden unsur da dahil olduğu halde bir elin parmak sayısına yetişmeyen, üstelik yığınlar ve kaçkınlardan ibaret olan birkaç kişiden başka etkileyebildikleri kimse yoktur.

Hizipçiler tarafından en fazla manipüle edilen konulardan birisi gerilla alanına yönelik yalan yanlış bilgi ve aktarımlarıdır. Herkesin bildiği bir Nasrettin hoca fıkrası vardır. "Nasrettin Hoca Beyşehir gölüne maya çalar. Görenler Hoca'ya sorar; "Hocam göle niye maya çalışıyorsun? Göl maya tutmaz" diye. Hoca yanıtlar; "Ya tutarsa"...

"Ne yaparsanız yapın parti birliğiyle oynamayın..."

İşte hizipçilerin gerilla alanına "maya çalma" çalışmaları da bu zihniyetle yapılmıştır. Hem de tutmayacağını bilmelerine rağmen. Zaten maya tutmamıştır! Çünkü gerilla alanında zaten çalınmış bir maya vardır. Ve özünü parti anlayışından almaktadır. Gerisi teferruattır. Savaş alanının esas alan olması nedeniyle burada yaratılacak bir etkinin kendilerini meşru kılacak bir güce evrileceğini düşünmüş olmalıdır ki çabaları da takdire şayan olmuştur. Ancak kaçırdıkları ve asla anlayamayacakları bir gerçeklik vardır, alan önderliği ve savaşçı bileşen, kendisini her şeyin üstünde gören bir anlayışla değil, tüm yetmezliklerine rağmen partili bir anlayışla şekillendirme çabası içinde olmuştur. Hem de tarihin cilvesi midir bilinmez ama şimdi hizbin başını çeken ve bir dönem alan önderliği yapmış bir unsurun alanda vermiş olduğu eğitimlerde sıkça vurguladığı gibi; **"Ne yaparsanız yapın ama parti birliğiyle oynamayın"** anlayışına uygun bir şekillenişle... Anlaşılan kendisi bu sözleri pek içselleştirerek söylememiştir ancak "öğrencileri", içselleştirme çabasıyla dinlemiş ve gerektiğinde tavır almasını da bilmişlerdir.

Yıllardır alanda "harcadığı emeğin" karşılığı olarak kendisini takip edecek bir gerilla bileşenin olduğuna duyduğu sonsuz inançla kollar sıvanmış, ancak bireylerin değil örgütün çıkarlarını ön planda tutan bir direnişle karşılaştığında ise çaresizlikle ne yapacağını bilememiştir. Öyle bir çaresizlik ki daha dün devrimcilikleri sorgulanan, isimleri geçtiğinde öfkeden köpürmesine ve "bunlar gibi devrimcilik yapmayın" telkinlerine neden olacak kadar tepkili olduklarıyla aynı yolda yürümeyi göze almasına dahi neden olmuştur.

“Pratikleriyle sadece kendilerini teşhir ettiler...”

Hizip faaliyeti henüz bir nüve aşamasındayken alana ilk turlar atılmış ve bir nabız yoklaması yapılmıştır. Ancak gerilla alanından, en zorlu süreçlerde bir selamı dahi esirgeyenlerin bu ziyaretlerinin pek de bir hükmünün olmadığı ortaya çıkmış ve hizipçiler tarafından ilk hayal kırıklığının başladığı nokta burası olmuştur.

Yine alana “misafir” olarak gelen bir başka hizip elemanının pratiği de sağcı bir anlayışın ürünü olarak kendini ifşa etmekte hiç de zorlanmamıştır. Gerillaların ısrarla silahları tanıtmaya çabalarını **“Benim silahlara karşı bir ilgim yok. Sevmiyorum.”** diyerek reddetmiş ve zerre kadar ilgi göstermemiştir. “Misafirlik” süreci boyunca kadın çalışmaları dışında çok fazla bir gündemle meşgul olmamış bir parti üyesinin silahlara (esas olarak savaşa) olan bu duyarsızlığı gerilla bileşeni tarafından şaşkınlıkla karşılanmış ve eleştiri konusu yapılmıştır. **(O dönem en radikal tepkiyi gösteren, en keskin eleştirileri getiren, konuyla ilgili sayfalarca yazı yazarak parti kadrolarının savaşa göre şekillenmesinde kendisi için önemli bir kriter olarak sorgulayan yaman bir gerillanın da şimdi kendileriyle aynı saflarda, silahları gömüp, düşmana teslim edenlerden birisi olması, bir başka enstantane olarak bir kenara not edilmelidir.)** Bir üye düşünün, savaşçı bir partinin kadrolarından birisi olarak “silahlara ilgim yok” diyecek. Tartışılan, silahlara olan ilgisizlik değil tek başına. Partinin çizgisine olan duyarsızlık, ilgisizliktir. Silahlar burada sadece bir nesnedir.

Alandaki hizip faaliyetinin en sistemli çalışması “geçici” sıfatına uygun olarak hızlı bir şekilde alandan kaçan unsurun alana gelmesiyle yapılmaya başlandı. Üstelikte samimiyetten uzak bir yalancılık ve gizlilikle. Hem de kendisine; “eğer kendine güveniyorsan, İM’lerle açıktan tartışma yürütebilirsin.” denmesine rağmen (çünkü belli bir döneme kadar parti içinde yaşanan süreç, sadece alan önderliği ve alanda bulunan İM’ler tarafından bilinirken, sonrasında tüm savaşçı bileşen bilgilendirilmiştir). Böyle bir şeye cesaret edememiş ve gizli bir çalışmayla “çelişki yaşayanları” etkilemeye çalışmıştır.

Bu unsurun açıktan çalışma yürütme meşruiyetini kaybetmesine neden olan ise yine kendi pratiklerinin sonucudur.

Yılların bu yaman “partilisi” alana ilk geldiğinde, taşıdığı kimliğinin, geçmişinin ve deneyiminin etkisiyle bir saygınlık kazanmış, ancak bu çok uzun sürmemiştir. Çünkü taşınan kimlik eğer emekle yoğrulmuyorsa, bir yerden sonra yıllanmış bir kimlik gibi yıpranıp kullanım dışı kalır. Nitekim olan da bu olmuştur.

Bir bahar günü araçtan inip gerillayla ilk kucaklaşma anından başlayarak parti sorunları adı altında kişileri hedef tahtasına koyarak işe soyunmuş, ancak baltayı taşa vurduğunu ancak alanda maddi ve manevi ağırlığı olan bir yoldaşla ilgili karalama kampanyasına başladığında anlayabilmiştir. Emekle yoğrulmuş bir saygınlığı, yalan ve çarpıtmalarla hem de dejenere limanında demirlediği “komünist(!)” kimliğine uygun bir dil ve üslupla, hakaret ve küfürlerle zedeleyeceğini düşünmüş olmalı ki, güçlü bir dirençle karşılaştığından olay bir de kıskançlık boyutuna evrilmiş ve daha da saldırganlaşarak kendini tecrit etme başarısını göstermede ustalık kazanmıştır.

Emek yoğunluklu bir alanda, beklediği saygınlık ve kazanmaya çalıştığı otoritenin yine emek süreciyle oluşacağını bir türlü kavrayamayan bu yaman “partimiz” her türlü emek sürecinden kaçarak, henüz parti içi sorunlara hakim olmayan savaşçı bileşen de dahil olmak üzere tüm yapıyla arasına keskin bir mesafe koymuştur. Bireyin emeğe yabancılaşmasına da en iyi örneklerden birisi olarak katkı sunmuş, kendisini daha önce başka faaliyet alanlarından hem de çok iyi tanıyan yoldaşları dahi şaşkına çevirecek düzeyde günlük yaşamın bütün pratiklerinden kopmuş ve kendini politik çalışma olarak yazıcı işlerine adanmıştır(!).

Bunun yanında politikleşmeyi dilinden düşürmeyerek, kendisini radyo haberlerine o kadar kaptırmıştır ki, birçok gerillanın kafasında “Tayyip’i dinlediği kadar bizi dinlemiyor.” algısı yaratmaktan kaçamamıştır. Yoldaşlarla ilgilenmeyi birkaç kitaba ve özellikle kendi yazdığı yazılara yönlendirme olarak algılayan ve buna göre bir yaklaşım sergileyen anlayışla, en çok dillendirdiği “bürokratizm” eleştirisinin kendi şekillenışı olduğunu göremeyecek kadar körleşmiştir. Ancak birçok konuda olduğu gibi bu etiketin kendisine yapıştığını ve bileşende bir rahatsızlık yarattığını da fark edememiştir.

Yine alandaki kadın çalışmalarına sözde ilgi gösteriyor gibi bir pratiğin sahibi iken, mevzu bahis muhalefet ettiği bir kadın yoldaş olunca erkek egemen bir üslupla her türlü hakaret ve küfrü esirgemeyecek kadar da yaman(!) bir kadın hakları savunucusu olmuştur.

“Politik olarak Kürt halkıyla ve ulusal hareketle güçlü bağlar kurmak gerekir” yaklaşımını ise dilinden düşürmeyerek, partinin siyasal çizgisine aykırı HBDH örgütlenmesini hararetle savunan ama noktaya ara sıra misafirlige gelen HPG gerillalarıyla tek kelime konuşmayan, ilişki kurmayan bir “dayanışmacı(!)” olmakta da hünerini kullanmayı bilmiştir. Öyle ki Güney’e gitmek üzere hazırlık yaparken “bir de yoldaşlarla vedalaşayım...” diyerek noktaya gelen ve iki gün kalan bir HPG’linin dahi niye geldiğini ancak iki gün, hewal gittikten sonra bir yoldaş “Bu arkadaş niye gelmiş?” diye sorduğu soruya aldığı yanıtla öğrenebilecek kadar güçlü(!) bağlar kurmuş bir pratiğin sahibi olmuştur.

Aynı şahıs en büyük birikimi olan “benim bu örgütte yirmi beş yıllık emeğim var.” savunusuyla kendisini haklı çıkarmaya çalışmış, bu tarih içerisindeki olumlulukları sahiplenirken, olumsuzlukların %1’ini dahi sahiplenmeyecek sahip olduğu “parti bilincini(!)” de ortaya koymakta hiç zorlanmamıştır. Ortaya çıkan olumsuzlukları, sürekli kendi dışını tartışarak, koşullarla açıklamış, kendi “partili kimliği” hatırlatıldığında ise “ama ben MK değilim, müdahale edemem!” söylemleriyle, birçok yeni savaşçının dahi gerisinde bir tutum takınmıştır. En büyük özeleştirisi ise; “Evet ben de hata

yaptım. En büyük yanlışım liberal kalmamdı” gibi hemen tüm hizipçilerin yaptığı gibi kendini aklama çabası içerisine girmiş, uzun yıllar örgüte verdiği emeğine yaptığı atıfa aldığı yanıt ise kendisine bir tokat gibi çarpmıştır. “Emeğinin karşılığı ne ise söyle, ödeyelim...”

Yazdığı yazılardaki “politik-teorik derinliği” her fırsatta öne çıkarırken, yapmış olduğu ve “korsan Partizan”da yayınlanan “örnek bir alan çalışması” tahlilini bir yoldaşla beraber temize çekerken, teorik ve politik olarak kendisinden daha geri seviyede hem de süreçten bihaber olan savaşçı bir gerillaya “Yoldaş bunu temize çekme, bundan tasfiyecilik çıkacak” dedirtecek kadar “Kaypakkaya’cı anlayışla” donanmış(!), kendi dışındaki herkesi ise parti çizgisinden sapmış olarak görece kadar da çizgici olmuştur.

“Şehitler ancak bayrağı devralanların güç kaynağı olur...”

Yalancılıkta ve manipülasyonda “geçici” yol arkadaşlarından (geçici diyoruz çünkü, “Sen onlarla birlikte aynı yolda yürüyemezsin” denildiğinde, “Beni onlarla bir tutmayın. Ben kendi muhalefetimi yapıyorum. Onlarla yol yürüyemeyeceğimi biliyorum. Zaten burada başarılı olmazsam kendi partimi kurarım” diyerek kendi amacını sürekli gizleyen bir tavra sahiptir) hiç de geri kalmayarak, şehit yoldaşlar kullanılmaya başlanmış, “Eğer Kasım 2016’da şehit düşen ...yoldaş yaşasaydı o da bizimle beraber hareket ederdi” yalanına başvurmadan geri durmamıştır. Bahsettiği yoldaş, partinin içinde bulunduğu sürece eleştirileri olan ama tartışmalarını da parti zemininde kalarak yürüten bir yoldaştı. Yoldaşın eleştirilerini kullanarak sanki peşlerinden gideceğini düşünecek ve yansıtacak kadar da acizleşmiştir.

Yine tüm savaşçı bileşenin gözü önünde cereyan eden ve hizip faaliyetlerine rağmen her türlü olanağın sunulduğu bir dönemde “bizi tecrit ettiler” yalanını savaşçı bileşenle tartışacak kadar yalanda sınır tanımaz bir hale gelmiştir. Ancak herkesin tanık olduğu yalanlar ancak sahibini teşhir etmiş ve kendisini küçültmüştür, çamur attıklarını değil.

Aynı dönemde de aşağıdaki yol arkadaşları “biz yoldaşımızın can güvenliğinden endişe duyuyoruz” diyerek yaygara koparmışlardır. Biraz vicdan ve namus sahibi olanlara “el insaf” denir ama kendilerinde olmadığı bilindiğinden bu haktan imtina edilmiştir.

“Taş üstüne taş koymayan emek hırsızı...”

Aynı unsur hırsızlıktan da geri durmamış, alanda kolektif bir şekilde hazırlanmış ve henüz tamamlanmamış olan gerilla anılarının yazılı olduğu bir roman çalışmasını çalarak tüm uyarılara rağmen yangından mal kaçırıcısına yayınlama cüretini göstermiştir. Hem de sözde eleştirilerini açıklamak pahasına şehitler kullanılarak yazdıkları ibretlik bir önsözle...

Ama daha vahim olanı, alanın ihtiyacı olduğunu bildiği ve hem de kendilerinin zerre kadar emeği olmadan alınmış ve partiye ait olan binlerce mermi, onlarca şarjör, her şeye rağmen düşman karşısında zor durumda kalmamaları için alan parti önderliği tarafından teslim edilen silah ve kullanım malzemelerine, düşmana teslim etme pahasına “Rojava’daki” şefleriyle organizeli bir şekilde el koymuştur.

Ve son olarak, başarısız hizip faaliyetinin ardından bayrak açarak gittiği bir alanda yapmış olduğu bir randevu sonrası, noktalarına çağırdığı Çiğdem ve Nergiz yoldaşlara “bakın biz burada baklava yiyoruz” diyerek devrimciliğini bir dilim baklavayla küçük-burjuva yaşam özlemine feda ettiğini deklare ederek, olanaklarının ne kadar güçlü olduğunu ispata soyunmuştur... Hem de tabir-i caizse düşmanın tüm gerilla güçlerine yönelik ambargo uyguladığı bir dönemde (a)politik kimliğiyle etkileyemediği gerillalar, küçük-burjuva duygular okşanarak etkilenmeye çalışılmış ancak devrim ve savaş gibi bir iddiası olanların yanında bir kez daha küçülmekten kurtulamamıştır.

Bu pratiklerin listesini çoğaltmak mümkündür. Ancak bu kadarı herhalde yeterlidir. Tüm bu pratiklere şahit olan gerilla alanındaki tüm yoldaşlar (**pardön birkaç kişi saflarına katılmıştı**) bırakın peşlerinden gitmeyi, adeta ateş püskürüyorlar. Başarıları mı? Ha onları es geçmemek gerekir. Her ne kadar %80 olmasa da, birini etkilediğinin

hakkını teslim etmek gerekir. Onlar da zaten savaş kaçkınları ve yalınlar... O kadarı da çabasına karşılık olsun.

Bu süreçte neredeyse tüm gerillalar partiyi sahiplenip hizbe tavır almışken, hala gerilla alanını etkilediklerinin yaygarasını koparmaları sadece tirajı-komik bir durumdur ve kendilerini gülünç duruma düşürmektedir.

Yine de bu yalan makinasından etkilenenlere birkaç söz söyleme zorunluluğu var. Siz bu pratiklerin sahibi olan bir anlayışın peşinden gider misiniz? Biraz parti kültürü almış herkesin vereceği yanıt bellidir. Ama yine de belirtilmeli ki; parti anlayışıyla, kültürüyle, şekillenişleriyle uzaktan yakından alakası olmayan bu anlayışla hareket edilmedi, edilmeyeceği de pratikte ispatlandı. Çok sular aktı hizip çalışmasından bu yana. Kendileri kitleleri aldatma pahasına “GDPK Sekreteri” imzalı röportaj daha yayına ulaşmadan alanı terk ededursun, “kazanmış(!)” oldukları gerillalar, şehitler ve bedeller pahasına savaşta ısrarı ilan ettiler dostu düşmana. Sahip olunan kültür, yoğrulan şekilleniş ve alınan bilinç bu ısrarın ve direncin mihenk taşıyken, kendilerinin sahip olduğu mihenk taşının karşılığı da pratikleri olmuştur..

Ve son söz... Tartışılan bireyler değil, anlayıştır. Sunulan ise “hayaller” değil, yaşanılanlardır. Bu yazıya yeni yalanlarla saldıracakları bilindiği halde gerçekler ortaya konuldu. Çünkü gerçekler devrimcidir...

Dersim’den bir Partizan

Altı Karaca Işıklarıyla Yol Aldı, Mercanlar'dan Yıldızlara Doğru...

Mercan - Şahverdi Direnişi Partimize Bağlılığın, Halk Savaşında İsrarın Adıdır!

TKP/ML - TİKKO - TMLGB

Ve güneş dağların ardına düştü. Önce Mercan Dağları'na dokundu elleriyle, sonra bir uzun hava gibi uzanan Munzurlar'a. Son nefesini verir gibi bıraktı kızılığını göğün mavisine. Son kucaklaşma gibi sımsıkı, ateş gibi alev alev, kan gibi sıcaklığını verdi maviye son bir aşk gibi...

Ak bulutlar karışamadı bu renk cümbüşüne, doruklarda esen yel soğukluğunu veremedi, kuytulara gizlenmiş aç kurtlar bile ürkütemedi dokunuşlarını.

Aktı kızılığıyla göğün enginliğine, aktı tüm kızılığıyla mavisine.

Kızılığıyla son bir aşk gibi...

Ve karanlık ilerledi peşi sıra güneşin.

Sular duruldu, kuşlar ezgileriyle uzaklaştılar bir bir. Yaban ördekleri son dalışlarını yaptı göllere, son kez dolandılar vadilerin ıssız göğünde. Dağ keçileri, son parçası kalmış yeşillikten paylarına düşeni ağzılayıp yöneldiler kayalıkların zirvelerine doğru. Kurtlar tekinsiz, sinsi adımlarla ilerlediler aldıkları kokuya doğru; gözleri geceyi yaran tek ışık gibi taradı son kez düzlükleri.

Hint keklükleri son sularını içtiler gözelerden. Hüznü ışıklarıyla ayrıldılar su başlarından. Bazı kanat çırpıtılar, bazı bileklerine asılı paçalarıyla yürüdüler son varacakları taş altlarına doğru. Kartallar, şahinler son kez bıraktılar kendilerini zirvelerden aşağılara. Son gösterilerini yapıp kondular zirvelere; biraz buruk, biraz küskün karanlığa. Uzun boynuzlu yaşlı bir teke yüksek bir kayadan son gözetlemesini yaparak kızılığın

battığı yere doğru uzattı başını. Sessiz, hareket-siz baktı uzunca bir süre.

Zozanlıklarda kuruyan; rengi sarıya, turuncuya çalan otların arasından cırcır böcekleri ötmeye, ateş böcekleri ışıklarını yakmaya başladı. Karıncalar çekildi patika üstlerinden, yılanlar boylu boyunca uzandı patika üstlerine.

Rüzgar, güneşin sıcaklığını serper gibi dolaştı karanlığın içinde. Taşlar, karanlığa inat taşıdıkları sıcaklığı uzattı rüzgarın ellerine son kez.

Ve ışıklarıyla doruklardan yaylalara doğru altı karaca inmeye başladı.

Yıldızların aydınlıklarıyla koyuldular yola. Issız, tekinsiz karanlığa doğru.

Kahverengi tüyelerinin arasından çıkan aklara gizledikleri aşkı gizlercesine ama gizlemeden yürüyorlardı. Kocaman, korkusuz bakan gözlerine alın çatılarında yükselen bıçak gibi keskin, demir gibi sağlam boynuzları, farklı bir güzellik katıyordu. Işıkları, karanlığı yarıp ulaşıyordu içlere çekilmiş canlılara. Gidenlere "hoşça kalın", gelenlere "merhaba" der gibiydi ışıkları. Geceyi kıskandıran ayak sesleri, bir ezgiye ritim tutuyor gibiydi; ilk yazın kuruttuğu çiçek kokularıyla yüklü akşam yelinin ezgisine...

Yanlarından geçtikleri yaşlı bir kaplumbağa soruyordu kendi kendine ve yanındakine; "Nereye böyle? Neden?! Kime böyle koşar adım? Bu karanlık vakti, bu ıssız, ürkünç dağ başında ne işleri var zozanlıklarda?!"

Soruların bitmesini sabırsızlıkla bekleyen ateş böceği ışıklarını yakıp söndürüyor ve söze başlıyordu tok sesiyle.

“Gittikleri yer, aydınlıktır onlara. Yoldur onlara. Çetin ama onurlu ve gerçeğin yoludur. Susadığın zamanları hatırla! Susadığın vakit sana en yakın dereyi, çayı, nehri adımlarsın hızla. Ve aktığını gördüğünde için sevinçle dolarak, yanaşır kıyısına, kana kana içersin sudan.

Doyduktan sonra oturup seyredersin, bazı durgun, bazı coşkun akan suyu. Bakarsın, duyarsın, hissedersin yüceliğini suyun. Güzelliğini sığdıramazsın hiçbir şeye. Ve anlarsın ki o senin yaşam suyundur. O olmadan dermansız, takatsiz, nefessizindir değil mi?”

“Öyledir” der gidenlerin ardından bakarak yaşlı kaplumbağa.

Ateş böceği; “işte bu gördüğün, bu ıslıklarıyla cana can katan karacalar da yaşam kaynaklarına giderler. Issız, tekinsiz bu gece vakti. Yoksulluğa, emeğe, umuda, gerçek olana giderler. O uzaktan sesleri duyulan, ışıklarını kah zirvelere kah zozanlıklara çakan yaylacılara giderler. Yani halkın bağına misafir ederler yüreklerini, bilinçlerini.

Kurtuluşu, özgürlüğü, sınıfsız, sömürsüz bir yaşamı kurmak için birlikte yürek yüreğe, halkla durmak için zulmün karşısında anlatır, öğrenir, öğretir, dinlerler karşılıklı oturdukları halk sofrasında. Fakat benim içimde de bir ıssızlık, bir ürküntü debelenip durur bu akşam vakti. Daha dün yanıp sönen ışıklar, bugün yanmaz oldu. Yankı yankı gelen insan sesleri duyulmaz oldu. Sessizlik pusu kurmuş gibi bu akşam vakti oralara...”

İki zaman akıyordu o gün.

İkinci zaman akıyor şimdi.

Karacalar, bu konuşmalardan habersiz yürüyorlardı gidecekleri yöne doğru.

Derecikleri, yamaçları, tepecikleri, adımlıyorlardı.

İki karaca, daha önden gidiyordu. Öncüydüler. Gözleri daha da büyümüştü karanlıkta. Adımları sakın, elleri tetikte. Onları bekleyen tekinsiz karanlığa gömülü aç çakallardan habersiz.

İlk onlar tırmanıyordu yokuşları. İlk onlar tadıyordu etlerinde dikenlerin acısını.

İlk onlar soluyordu akşam yelinin getirdiği kokuları. İlk onlar selamlıyordu her canlıyı yol üstlerinde. Ve ilk onlar karşılayacakları karanlığa gömülü aç çakalları.

Ve ilk onlar karşıladılar. İlk onlar ısıklarını son kez çaldılar. Korkusuz, dimdik, ayakta.

Uzun zaman, zaman uzun aktı bir hayli. Dünya döndü, yıldızlar başka diyarlara yol aldı. Islık ve ulumalarının arasından sıyrılıp başka mecralara aktılar. Güneş geri döndü Munzurlar üzerinden Mercanlara, yaylalara...

Kuşlar, ılık yel, keklıklar, dağ keçileri de döndü güneyle beraber. Dönmeyenler yalnız, yalnızca ısıklarıyla, ak tüylerine gizledikleri aşklarıyla karacalardı....

Isıklarını dağıtarak, aceleyle yetişti güneş son kalan karacaların. Öyle istemişti ki ışığıyla oradan çıkmalarını karacaların. Öyle istemişti ki sıcaklığıyla yakmayı çakalları...

Cenk başlamıştı ve son ısığa kadar da devam edecekti. Karar kesindi. Emir verilmişti. Komutan karaca; "son nefes, son mermiye kadar direniş!" dedi.

Sabah saatler dokuz civarını gösterdiğinde son karacalar da son ısıklarını çalıp yükseldiler doruklara doğru...

**"Ne alnımızda bir ayıp,
Ne koltuk altında saklı haçımız,
Biz bu halkı sevdik
Ve bu ülkeyi
İşte bağışlanamaz suçumuz..."**

Onlar, bu yüce yola baş koyduklarından beri yürekleri, uslanmaz bir çocuk gibi, coşkun bir ırmak gibi aktı dağlardan halkın bağrına doğru.

İçerisinde yaşadıkları sistemin kirlenmiş, yozlaşmış, pas tutmuş tabularına karşı yılmadan mücadele ettiler. Ve en başta bu mücadeleyi kendi benliklerinden başlatarak, kolektif bir mücadeleye dönüştürerek, her pratikte kendilerini yenileyerek devam ettiler yollarına. Küçük burjuva feodal zaaflarına, alışkanlıklarına zorlansalar da neşteri vurdular.

Halkı, halkın içerisine karışarak, ondan öğrenerek, tanıyarak, anlayarak, yenilenip çelikleştiler. Onları halktan koparan her fikre karşı devrimci teori ve pratikle karşılık verdiler. Düşmanı her cepheden tanıyarak yürüdüler bilinçleri ve silahlarıyla üstüne, üstüne.

Onlardan önce gidenlerin bayraklarını omuzlayarak dört elle sarıldılar görevlerine, namlu ucunda gizli öfkelerine. Ve inandıkları, düşünür kurdukları amaç uğruna bir yaz akşamı ve sabahı ölümsüzler kervanına katıldılar.

Biri; halkıyla yeniden büyüyen ve “örgütüm beni al ve halkımla yeniden yarat” diyen, sevgi dolu, onurlu bir davaya yürekten bağlı militan, komutan **Taylan** yoldaştı...

Biri; ömrünü çekinmeden sevda diye kazıdığı mücadelesine veren ve bu sevdayla dağlarda halka umut, düşmana korku salan **Yusuf** yoldaştı..

Biri; Anadolu'nun, Kürdistan'ın halaylarını harmanlayıp coşkuyla halay başı duran, neşesini yoldaşlarına sunan, yüreği yoldaş sevgisiyle dolu **Samet** yoldaştı...

Biri; Diyarbakir'in yoksul, direngen halkıyla devrimcileşen ve her özgürlük sevdalısı gibi dağları mesken eyleyen, bilinci ve yüreği halkın acılarını, sevinçlerini öyküleştiren **Mahir** yoldaştı...

Biri; savaşın yükseldiği, düşmanın en yoğun saldırılarını halka, devrimcilere yönelttiği bir süreçte tercihini esas mücadele alanından yapan; inancını, silahı ve yanık sesiyle dağlardan haykıran **Yetiş** yoldaştı...

Biri; yine düşmanın en barbarca saldırılarının olduğu bir dönemde; halkın onurlu değerlerine el sürdüğü, kirletmeye çalıştığı bir dönemde tercihini halkın saflarına adım atarak, halktan yana durarak yapan, bazı suskun, bazı güleç **Haydar** yoldaştı...

**Direnişleri ellerimizde meşale!
Düşleri yüreklerimizde emanet!
Sorulacak hesapları namlu uçlarımızdadır!**

Dersim'den bir gerilla

Mercan - Şahverdi Direnişi

Partimize Bağlılığın, Halk Savaşında Israrın Adıdır!

MUSTAFA SARICA

TARIK AKIN

İLKER TEZER

TANJU ER

ZEYNEL ÇAKIL

MEHMET KELEŞ

TKP/ML

Türkiye Komünist Partisi / Marksist Leninist